

YENİ
EVADE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

Taksim 2005

1 MAYISTA 1 MAYIS ALANINA TAKSİM'E

• Emeğin
Cumhuriyetine
Doğru

• Kürt Halkının
Soylu Öfkesi ve
Sosyal Şovenizm
Tuzağı

• Baraj
Yıkılıyor

• Güncel
Mücadelede
Tarihsel
Düğüm

• Sibel
Yoldaş
Ölümsüzdür

• Ölüm
Orucu
Sürüyor

halkın denizi denizleşen halkla

6

MAYIS'ta

ANKARA'da
buluşuyor

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

34. Yılında Denizlerin Yoldaşları
Saat:12:00'de Denizlerin Mezarı Başında
15:00'da Abdi İpekçi Parkı'nda
Mitingde Buluşuyor

Otobüs Kalkış Noktaları

ANADOLU YAKASI:

Kadıköy: Haldan Taner Sahnesi Önü
Kartal: Kartal Köprüsü (E-5 Üzeri)
Sarıgazi: Cemevi Önü
1 Mayıs Mahallesi: Son Durak

Otobüs Kalkış Tarihi:

5 Mayıs Cuma
Saat:22:00

AVRUPA YAKASI:

Taksim: AKM Önü
Şirinevler: Ataköy Hastanesi Önü
İkitelli: Parseller Otobüs Durağı
Gazi Mahallesi: Cemevi Önü

EMEĞİN CUMHURİYETİNE DOĞRU

Her þey gibi, iþçi sınıfı da durağan değil, sürekli deđiþim ve hareket halindedir. İþçi sınıfı, üretim araçlarındaki geliþime bağlı olarak, deđiþiklikte uç- ruyor. Üretimde her yeni düzene geçiþ, iþçilerin yapışını etkiliyor ve onları yeni bir iþbölümüne sokuyor. Bu geliþmelere bağlı olarak, iþçi sınıfının bileþimi daima yenilenmek durumunda kalıyor. Emekçi sınıfın uğradığı her deđiþim, sınıf mücadelesini ve bu mücadeledeki durumunu etkiliyor. Komünistler, sınıf mücadelesinin gidiþini etkileyen tüm geliþmeleri ve koþulları dikkatle gözlemler ve sonuçlar çıkarırlar.

İnsani istemin sınırsızlığı ve üretimin çeþitliliđi, her defasında yeni yararlı nesnelerin üretildiği yeni üretim dalları yaratıyor. Sermayenin emrindeki bilim doğayı, denizleri, atmosferi bu amaçla araþtırıyor. Sermayenin amacı, insanlara yararlı yeni bir nesne bulmak, onu kullanıma hazır hale getirmek değildir. Sermayenin amacı üretim de değildir, artı-değer üretimidir, kardır, kendini geniþletmektir. O, bunu, insanların kullanmasına sunduğu yararlı nesnelere üzerinden yapar. Marx'ın ünlü deyiþiyle söyleyecek olursak "Kapitalizm, gölgesini satamadığı ağacı keser". Sermayeyi geniþlettiđi sürece, yeni bir nesne araþtırma çalışmalarından geri durmayacaktır. Bilimsel araþtırmaların teknolojik uygulaması üretim araçlarının geliþtirilmesi demektir. Geliþmiþ üretim araçlarının üretime sokulması demek, eski iþbölümünün yerini, yeni iþbölümünün alması demektir. Bu da, iþçi sınıfının bileþimini deđiþiklikte zorlar. İþçiler, yeni üretim kolunun ihtiyaçlarını karşılamak için, sanayi tarafından yeni teknikleri, yeni üretim düzenini öğrenmek üzere eğitilir. Burjuvazi, iþçi sınıfının teknik seviyesini yükseltir ve çeþitlilik kazandıır. Ancak, üretimdeki çeþitlilikte rağmen, makinenin bir diþlisi haline gelen iþçinin tekdüze, yorgun ve u-sandıırıcı çalışma yaşamı deđiþmeden kalır.

Büyük sanayinin geliþimiyle birlikte, makineleme ve giderek üretimde otomasyona geçiþ, günümüzde bilgisayarın büyük ölçüde kullanılması iþçi sınıfının bileþimini deđiþtirdiđi gibi, artı-değerin elde edilipini de büyük oranda deđiþtirmiþtir. Üretim koldan bağlayıp kolda sona ermiyor. Dolayısıyla artı-değerin kol gücünden gelmesi yasağ yerini, artı-değerin makine bağındaki, bilgisayar bağındaki iþçiden gelmesi yasağna bı-raktı. Otomasyon, artı-değerin biricik kaynağı olan iþçinin emek-gücünü ortadan kaldırmaz, fakat artı-değerin elde edilipini deđiþtirir. Toplumsal emek-zamanı değerin ön koþuludur,

ön koþulu olarak kalacaktır. Kafa ve kol emeği tek bir gövdede, kolektif emekçide birleþmiþtir. Bilimsel teknolojik ilerleme, ileri sürüldüğü gibi sanayi proletaryasını ortadan kaldırmamıştır, onu entelektüel emekle tek bir yapıda birleþtirmiþtir. Kafa emeği ve kol emeği, tek emek ordusunu oluşturuyor.

Kapitalist üretim bir kere geliþmeye bağlayınca tüm üretim alanlarına doğru geniþler, her alanı egemenliği altına alır. Bu amaçla doğa güçlerini ve bilimi sonuna kadar kullanır. O güne kadarki üretim biçimlerinin içinde yalnızca kapitalist üretim biçimi doğa bilimi ni ve genel olarak bilimi üretime uygulamıştır.

Bilimin üretime uygulanması yalnızca geliþmiþ kapitalist ülkelerde değil, Türkiye gibi daha geri kapitalist ülkelerde de egemen bir uygulamadış. Ulusal ve uluslararası rekabet her ülkeyi emek üretkenliğini yükseltmek için daha fazla bilime ve teknolojiye bağvurmaya yönelir. Tekelciliğin egemenliğiyle birlikte, rekabet tekeller arası temele oturur, etkisi daha büyük, sonuçları daha yıkıcı olur. Bilim ve doğal güçler, daha az elde yoğunlaşır. Bilim, teknik, toplumsal üretim bireyin evrensel geliþiminin önündeki engelleri, kısıtlamaları hızla aşar, fakat yine de emek ürünleri olan makine, bilimin teknolojik uygulaması emeğe yabancılaşmaktan kurtulamaz. Emekçi, teknolojinin bir parçası olmaya devam eder. Sermayenin emrindeki bilim emekçiyeye tahakküm eder. Onu zorbalık altında tutar.

Bilim ve tekniğin iþçinin teknik eğitimi düzeyini nasıl etkilediği, Türkiye ve Kürdistan tarımın gözlemlenerek de anlaşılabilir. Tarımda hâlâ bugün de kol emeği yaygın olarak kullanılmakla birlikte, makineli üretim, alanı daima geniþletiyor. Büyük ölçekli tarımsal üretim alanlarında makinenin iþe ko-yulması çok belirgin. Tarım iþçisi artık makine kullanıyor ve bilimsel-teknik bilgiye sahip. Makinelemenin emekçinin bileþimini etkilediği, deđiþtirdiđi başka bir alan da inþaat sektörüdür. Özellikle de yol çalışmaları. Yol, tünel, köprü ve kentlerin alt-yapı çalışmaları geçimide çoğunlukla kol emeği kullanılarak yapılıyordu. Kullanılan araçlar, el aleti niteliğindeydi. Emekçi ise "mevsimlik iþçi", yani yarı-köylüydü. Ama sermayenin kar dürtüsü, bu alanı da deđiþime zorladı. Yol-yapı iþleri aynı zamanda sanayi için modern araçlarını sattıkları bir iþ haline geldi. Sonuçta, burası makine ve dev araçlar parkuru oldu. Daha düne kadar kazma, kürek sallayan amele, artık geliþmiþ makine kullanıyor. Teknik yetenek sahibidir. Mühendis, mimar, elektrik teknisyeni, makine operatörü gibi teknik kadrolar iþçi ile daha bir içiçe geçmiþ, çalışma kafa ve kol emeğinin bütünlüğüne dayanır olmuştur. Hiç þüphesiz, kapitalizm tarım ve yol-yapı alanında geleneksel emek ağırlıklı çalışmayı ortadan kaldırmaz; çünkü bu onun kar oranını yükseltiyor. Ancak dünya pazarına dahil olmuþ bir ekonomi için emek üretkenliğini artırmak üzere modern tarıma ve modern alt-yapı çalışmalarına geçiþ de bir zorunluluktur.

Hiç þüphesiz teknik düzeyi yükseltebilen, yani nitelikli iþçi miktarı genel iþçi sayısı içinde çok küçük bir azınlık. Bilimin üretime uygulanmasıyla emekçinin var olagelen zihinsel üreti-

mi baskı altına alınmıştır. Bilim pratik uygulamasıyla emekten ayrılır; ama aynı zamanda teknik uygulamasıyla emedin nesnel koşullarını oluşturur. Kapitalizmde, emedin nesnel koşulları -bilimin pratik uygulaması da dâhil- emede yabancılaşmıştır. Emede düğmandır; emedin sömürülmesi koşullarını oluşturur. Maddileşmiş emek, canlı emedin sömürülmesinin koşullarını yaratır. İşçinin zihinsel üretimiyle birlikte, mesleki gelişimi de, sermaye niteliği almış olan, bilgi, bilim, makine tarafından baskı altına alınır. Öte yandan üretimin çeşitliliği yasası gereği, işçi yeni üretim dallarının gereksinimlerini karşılayacak şekilde mesleki eğitime zorlanır. Böylece işçinin çok-yönlü gelişimi bir ölüm-kalım sorunu haline gelir.

Bilimin ve doğa güçlerin toplumsal üretimin emrine verilmesiyle, başka bir ifadeyle sermaye olma nitelikleriyle, bireyin evrensel gelişmesine yol açmalarıyla birlikte, yine de insan-doğa ve birey-toplum ilişkileri burjuva sınırlılığından, kurtulamaz. Söz konusu emekçi olunca, ekonomik statüsü, emekçinin kendini çok yönlü geliştirmesine uygun değildir. Bireyin burjuva sınırlılığından kurtulmuş evrensel gelişimi ancak komünizmde mümkündür.

Makineleşme, bilim ve teknik, emedin toplumsal karakterini derinleştirir. Üretim araçları sermayenin elinde toplandıkça, buna bağlı olarak, emekçiler de üretim araçlarının toplandığı yerde toplanırlar. İşçilerin belli yerlerde toplanması, üretim araçlarının emedin fabrikalarda yoğunlaşmasına bağlıdır. Gerçi-teknik ilerlemesi ve bilimin üretime uygulanmasıyla daha fazla sayıda emekçi yerinden olur; bu durum, işçinin sayısını daima azaltır, fakat emedin toplumsal karakterini ortadan kaldırmaz. Bilimin gücünün ve doğa güçlerin üretimde ileri düzeyde kullanıldığı gelişmiş kapitalist ülkelere baktığımızda, oralarda emedin sosyal karakterinin güçlendiğini görürüz. Üretimde ileri teknik yöntemlerin kullanılması, üretimin toplumsal karakterini bozmaz; çünkü hiçbir kapitalist, kendini toplumsal üretimin avantajlarından yoksun bırakmak istemez. Üstelik, tüm bilimsel ve teknik gelişme, ulaşım ve iletişim sistemi, bir adım gibi birbirine bağlanmıştır ve üretimin dünya çapındaki toplumsal biçiminin genel koşulunu oluşturuyor. Kapitalizm bu koşullarla birlikte varlığını sürdürüyor.

Üretimin toplumsal karakterinin, kapitalizmin gelişimi, bilim ve teknik ilerlemeyle birlikte boyutlanmasında zorunluluğunun, sınıflar mücadelesi açısından kaçınılmaz sonuçları olmuştur. Hem işçi sınıfı sürekli olarak büyümüş, hem de fabrikalarda daha fazla işçi niceliği bir araya toplanmıştır. Bunun sonucu olarak fabrikalar, işçilerin birer sınıfsal örgütlenme alanı ve sınıf mücadelesinin mevzileri haline gelmiştir. Belli bir niceliğe ulaşması kendi içinde örgütlü ve sınıf birliğini (mücadele birliğini) sağlamış ve sınıf disiplini ile fabrikalar, sınıf savaşımında, işçi sınıfının birer kaleleri olmuştur. Kapitalizm zorunlu olarak emek araçlarıyla birlikte, emekçileri bir araya toplarken, böylece kendini yıkacak güçleri de birleştirmiş oluyor. İşçi sınıfının genel eğitim düzeyi yükselirken, aynı zamanda kapitalizmi yenecek niceliklerini de sıkı bir birlik içinde birleştirmiş oluyor. İşçi sınıfı, her bakımdan, kapitalizmi yıkacak ve onun yerine daha yüksek bir toplumsal sistem kuracak düzeye sahiptir.

İşçi sınıfı uzun bir ekonomik mücadele sürecinden geliyor. Ekonomik mücadelesi boyunca birleşmiş, eğitilmiş ve savaşım kapasitesini pekiştirmiştir. Emekçiler politik mücadeleye girerken, kendilerini militanlaştıran mücadelelerden geçişmişlerdir. Politik mücadeleden önce, ekonomik mücadele yoluyla kapitalistler üzerinde baskı uygulayacak bir güç durumuna gelmişlerdir. Ancak, kapitalistlere karşı verilen ekonomik mücadele sonuç getirmeyince, işçiler eylemlerini politik alana kaydırmışlardır. Kapitalistlere kabul ettirilmiş ne kadar yasal ve politik hak varsa bunların tümü politik baskı yoluyla elde edilmiştir. Bugüne dek gelen sürecin bütünlüğüne baktığımızda, emekçi sınıfının uzun bir ekonomik ve politik mücadele tarihine sahip olduğunu ve bu tarihi dönem içinde kapitalizmi devirebilecek teorik, politik ve ekonomik (pratik) mücadele kapasitesi kazanmış olduğunu söyleyebiliriz.

Kapitalistler üzerinde politik baskı uygulayarak işçi sınıfı, onları çeşitli ödümler vermeye zorlanmıştır. Emekçiler yararına yapılan pek çok düzenlemeler, kapitalizm var olduğu sürece, ona baskı uygulamaktan bir an bile vazgeçemeyecektir. Yalnız, bu gerçeği de aklıdan hiç çıkarmamak gerekir: sınıf savaşımını politik iktidarı ele geçirilmedikçe, emekçi sınıfı kapitalizm çerçevesini aşamaz, burjuva diktası altında kalmaya devam eder. Kaldı ki kapitalistler çıkarları gereği, emekçi kitlelere çeşitli tavizler vermeye hazırды. Sınıf kapitalist sistemi ayakta tutabilmek için kimi uzlaşmalara yanaşabilirler. İşçi sınıfı, ödümler uğruna, günlük mücadelenin sonuçlarının abartarak toplumsal devrim hedefinden vazgeçmemelidir. Sistemin yırtıcı söküdüni dikmek uğruna, komünist devrimi ileriye ertelememelidir. Ödücü, uzlaşmacı anlayışları bir kenara itip, devrimci programını yapma geçirmelidir.

Sınıf mücadelesinin koşulları değişti. Maddi koşullar, önceki dönemlerle karşılaştırılmayacak kadar olgun. Bu olgunlaşma burjuva toplumun yıkımını sonuçlarına vardırarak düzeyde. Toplumsal üretici güçlerin gelişme derecesiyle tam bir çatışma içinde olan bireysel mülkiyetin tüm gerekliliği anlamını yitirmiş durumda. Sistemin iç-çelişkileri en ileri aşamada. Sistemin çöküş dinamikleri tüm gücüyle işliyor. Burjuvazi, insanların mevcut sistemde tutacak "ikna ediciliğini" yitirdi. Nesnel şartlar, insanların, koşulları olmuş olan daha yüksek bir toplum biçimine ikna ediyor. Komünist topluma geçiş için ortaya çıkan tarihi ikna ediciler çok daha fazla. Hiçbir şey, olmuş olan yeni sisteme geçişin maddi ödeleri kadar insanların ikna edemez. Tarihsel gelişme, komünist devrim için bu denli olgun ve ikna edici.

Devrimci işçi sınıfı hareketi, şimdiye kadar, sınıf mücadelesinin çeşitli aşamalarından geçti. Her aşamada yeni mücadele deneyimleri kazandı. Tüm bu mücadele safhaları boyunca öylesine büyük birikimler elde etti ve teori ile donandı ki, burjuvazinin dayatacağı her mücadele biçimine hazırlıklıdır. İşçi sınıfı gibi, yüksek bir savaşım kapasitesine sahip devrimci bir sınıf, bu niteliğiyle "En Güzel Dünya"yı kurabilir. Marx'ın sözünü ettiği "Emedin Cumhuriyeti"ni gerçekleştirir.

C.DAĞLI

BARAJ YIKILIYOR

Aylardır, neredeyse günlük rutin haline gelen “güvenlik zirve”leri, Newroz sonrasında hızından bir şey kaybetmeden sürüyor. Tekelci basının yıllarca Ankara’ya mesken tutmuş kalemlerleri bile, bu yodun trafikten papula dönmüş durumdadır. Herkes, yaşanan dönemin olağanüstü olduğu konusunda hemfikir. Fakat, tekelci egemenliği “olağanüstü gizli” toplantılarda terleten asıl kaygının ne olduğu konusunda, boğazlara takılıp kalan sözcük, “devrim” olmalı. Devrimin baskısı, egemenlik kurumlarının yığılması, işleme hale getiriyor ve sermaye iktidarını kapalı kapılar ardına itiyor, yasadışı konum ve faaliyetlere zorluyor. Sermayeyi açmaza sürükleyen de bu. Yasadışı iktidar, artık iktidar değil, sadece savaşı bir taraftır. Dahası, yasadışı bu savaş gücünün, istendiği an devreye sokulabilecek esneklik ve etkinliğe sahip olmadığı, 2006 Newroz’unda anlaşıldı.

Newroz öncesinde, gerilimin adımı adım tırmandırılması ve Newroz’un kanlı geçeceğine dair imalar, yalnızca katliamı düşürmek amacıyla yapılmıyordu. Bu da var. Ama, tekelci egemenliğin Newroz’u kanlı bir hesaplamaya dönüştürmek için operasyonel hazırlıklar yürüttüğüne dair bir çok işaret var: 2005 Newroz’unun hemen ardından patlatılan bayrak provokasyonları, sokak linçleri ve Bozüyük’te kitleye yönelik açık katliam girişimleri yanında, faşist grupların gizlice silahlandırılıp özel eğitim tabi tutulduklarına dair haberler, yıl boyunca yapılan hazırlık-

ları işaret ediyordu. Bu operasyonel hazırlıklara, psikolojik hazırlıklar da eklendi. Böylece, karışık devrim saflarında estirilen fırtına, uyuturucudan tütsülenmiş kafaları okuma edebiyatına dönüştükçe, kitle gösterileri karışık sınırdaki tahammül düzeyi epeyce düşürülmüş oldu. Öyle ki, karışık devrim, devrimin güçlü bir kitle gösterisini kaldıramayacak denli “duyarlı” hale getirildi. Ve Ulusal Kurtuluş Hareketi (UKH), 2006 Newroz’unu kendi siyasi iradesinin referandumu biçimine büründürdüğünde, karışık devrimin hem psikolojik hem de operasyonel hazırlıklarının, nerede patlayacağı merak konusu olmuştu. Yaklaşan kanlı hesaplaşmanın reformizmi ne denli korkuttuğu biliniyordu ya, tekelci egemenliğin bir kesimi de, Newroz’da meydana gelebilecek kanlı olayların esasında devrimin işine yarayacağı düşüncesindeydi. Ama frene kim basacaktı? Ne reformizm, ne de gidipin tehlikesini gören tekelci kesim, gelişmeleri belirleyebilecek güce sahipti.

Bu gidipin fren koyan en önemli olay, Pemdinli’de, geçen Kasım ayında patladı. Pemdinli halkına yakayele veren organizasyon tam da bu türden, 77 Taksim’i gibi katliamların organizasyonunda yer alan gayet resmi bir kurumdur. Eğer Pemdinli’de, bölgedeki bazı kentleri bir hafta boyunca “kurtarılmış bölge” durumuna getiren büyük kitlesel serhıldanlar gerçekleşmeseydi ve dahası, bu “beceriksiz” tayfa yüzünden en üst düzey kurumlar arasında kavga, bu derece su yüzüne çıkmıyaydı, kuşku yok ki Newroz, kanlı bir

kışkırtmaya sahne olacaktı. Newroz geldi, geçti. Kürt halkı bir kez daha gücünü örgütlülüğünü ve cesaretini gösterdi; karışık devrimin bağrında kocaman bir ukde bürünerek.

Tartışmanın ve Çatışmanın Yeni Alanı: Sokaklar

Yasal önlemlerle durdurulamayacak kadar derin bir içerik ve yaygınlık kazanan devrim, burjuvazinin, ister yasal, ister yasa dışı, tüm iç savaş kurumlarının da kötürümleptiriyor. Yine de bu durum, burjuvaziyi kanlı bir hesaplaşmadan vazgeçirmez, sadece ertelenir. İç savaşın yasadışı kurumları, artık

burjuva düzenin kurumsal işleyişinin asli bir parçasıdır. Pemdinli sanıkların demir parmaklıklar ardında olması, ya da Newroz'un bekleneni aksine sakin geçmesi kimseyi yanıltmasın. 4 savaşı yasadışı kurumları, kişilere bağlı değildir; düzenin kendini koruma reflekslerine uygun bir kurumsal işleyişleri vardır. Zaman zaman kitle hareketinin baskısıyla kötürümlepebilirler ama, düzen ayakta kaldıkça, onlar da varlıklarını sürdüreceklidir.

Devrimci kitle hareketi burjuvazinin iç savaş kurumlarının nasıl bir açmaza sokuyor? Her şeyden önce burjuvazi, iç savaşını yürütürken, onun toplumsal-siyasal nedenlerini gizlemeye özen gösterir. Bunun için, hemen her zaman sarıldı-şöylem budur: Ulusun kaderi büyük bir tehdit altındadır, iç ve dış düşmanlar ulusun güçlenmesini önlemek için "terörizm"i körüklemektedir; bu durumda ulusun kaderini korumak, devletin bekasını sağlamakla eşdeğerdir, öyleyse toplum burjuva iç savaşını desteklemelidir. Bu söylem, iç savaş kaçınılmaz hale getiren sınıf mücadelelerini, toplumsal çelişkileri ve yaraları, bir bütün olarak barajın arka tarafında tutmaya yarar. Barajdan sızanlar, yalnızca burjuva söylemlerdir. Ama, suyun basıncı önce barajı çatlatır ve sonra yıkarsa, burjuva iç savaşını sürdürülmesi imkansız hale gelir.

Ardarda ve üst üste gelen büyük devrimci kitle eylemleri, bir noktadan sonra, gerçekleri gizleyen burjuva barajını yıkmaya başladı. Böylece toplum, iç savaşın daha da derinleştirdiği toplumsal sorunlarla yüzleşmeye başlıyor. Düni ki "terör" sorunu, bugün "yoksulluk, ezilme" sorunu olarak, sokaklarda tartışılıyor. Emekçiler gözlerini ve bütün dikkatlerini, burjuvazinin gösterdiği yere değil, kendi sorunlarına ve bunların nedenlerine odaklıyorlar. Barajın arkasında kalan sınıf gerçekleri, emekçilerin hareket noktası haline geliyor. Derbentli emekçiler, yüzlerce polis ve yıkım ekiblerinin arkasında gizlenen gerçek düşmanı görüyor ve öfkesini mahallenin hemen yanı başında bulunan lüks-zengin sitelere yöneltiyor.

Burjuva iç savaşın yalan ve demagojiyle örülü barajını yıktırmada, Kürt Halkının özel bir yeri vardı. Yoksul Kürt emekçilerinin devrimci kitle eylemleri, barajda büyük çatlaklara neden oldu. Tekelci sermaye, ilk başlarda, barajı zorlayan basıncı biraz düşürebilmek için, pandoranın kutusunu biraz aralamak zorunda kaldı. Sermayenin asıl amacı, Kürtler içinden kendine en yakın işbirlikçi adaylarını, "sorunun muhatabı" haline getirmektir. Ama ne oldu? Burjuvazinin araladığı çatlaktan, Kürt halkı sızdı. Kürt sorunu tartışmaları sokağa indi, genel yaygınlık kazandı. Ve burjuvazinin denetleyebileceğinin çok ötesine geçti.

MİT müsteşarının geçen yıl yaptığı "sorunun siyasallaşması" uyarısı, buna yöneliktir. Kimilerinin anladığı gibi, silahların bırakılıp, siyasi ve barışçı yolun güç kazanacağına dair bir uyarı değildi. MİT, "terörizm" söylemi içine yedirilen bu köklü toplumsal sorunun, gerçek yüzüyle toplumun karşısına çıkacağından dolayı endişe duyuyordu. Yani Kürt Halkı, artık yalnızca kendi varlığını kabul ettirmekle kalmayacak, sorunun bir şekilde çözümünü de dayatacak ve bu

kez burjuvazi, onların "terörizm" demagogileriyle barajın öte tarafına gönderemeyecekti.

Öyle de oldu. Ardı ardına gelen devrimci kitle eylemleri, yoksul Kürt emekçilerinin moralini yükseltti. Onları daha açık, daha cesur, daha cüretli faaliyetlere yöneltti. Halkın bu cüretli çıkışları, yasal parti ve belediye yöneticilerini de cesaretlendirdi. Kürt halkı, geniş kitlelerden oluşan bir koruma duvarı inşa etmeye girişti. Parti binası baskınları ya da tutuklamalar, tipik gerilla cenazeleri gibi, serhıldanlara dönüştü. Sokaklar, çatışmanın ve tartışmanın esas adresi haline geldi.

Macun Tüpten Çıkınca...

Kesin olan bir şey var. Bundan böyle ne "terörizm", ne de "bir avuç körükleyici" söylemleri, emekçi yığınlar üzerinde etkili olabilir. Nasıl ki gecekondular, başlarına gelen yıkım felaketini kısa süre de sınıfsallaştırmışsa, işçiler özelleştirmeye karşı mücadelelerini nasıl ki toplumsallaştırıyorlarsa, Kürt halkı da sorununu siyasallaştırdı. Ama, reformizmin kulağını okuyan anlamda değil; Kürt halkının devrimci zor araçlarına dayalı mücadelesi, topluma "çözüm" tartışmaları dayattı. Her alanda macun tüpten çıktı, geri girmez.

Elbette, macunu tüpe sokmaya çalışanlar olacak. Çatışmalardan sonra kaldırılan her asker cenazesi, bu amaçla kullanılacak. Ancak her çatışma, akan her kan, "terörizm" demagogilerini değil, artık çözümün kaçınılmazlığı fikrini güçlendirecektir. Burjuva iç savaşın yalan ve demagogilerle örülü barajı yıkılıyor. Gelişmelerin nereye doğru gittiğini gören burjuvazinin bu kesimi, olası çözüm tartışmalarına girişti bile. Özel üniversite kürsüleri, köşe yazıları, teknelci basının kitapçıları, giderek daha fazla, sorunun nasıl çözümlenebileceği tartışmalarına ayrılıyor.

Tekelci sermaye açısından "kötünün en iyisi", "kültürel özerklik" olarak özetlenebilecek olan çözüm paketidir. En temel değerler, anayasal vatandaşlık, anadilde eğitim ve de diğer kültürel hakların kabul edilmesidir. UKH'nin yöneticilerinin de üzerinde uzlaştıkları çözüm formülü budur. Ancak, böyle bir çözümün, Kürt halkına tam hak eşitliği getirmeyeceği, ilhakçı statükoyu ve ezen ulusun konumunda değışiklik yaratmayacağı biliniyor. UKH, burjuvaziyi kötünün iyisi bir çözümle rahatlatmak amacıyla. Burjuvazinin bazı kesimlerinin tartışma alanına giren böyle bir "çözüm"ü, en başta AB emperyalizmi destekliyor.

Kürt halkının kitle hareketi güç kazandıkça, sermayenin en gerici akıl hocaları bile, diğer olası çözümlerin (UKKTH gibi) gerçek bir felaket olacağını görüyorlar. Ezen ulusun konumunu ve ilhakçı statükoyu bu tartışmaların ışığında tutmaya özen gösteriyorlar. Bütün çabaları, yıkılan barajı daha geride bir yerlerde yeniden inşa edebilmek.

Eğer geniş kitleler, yapıldıkları sorunların gerçek nedenlerini tartışmaya başlamışlarsa, hareket halindeki kitleler bu sorunların gerçek çözümlerine doğru evrilirler. Kürt sorunun en tutarlı, en demokratik, bu yüzden de tek gerçek çözümü UKKTH'dir (Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı). Pimdi, geniş kitleler içinde UKKTH'nin gündelik ajitasyonunun

Günümüzde Anti-Emperyalizm ve Anti-Emperyalist Hareket

Dünya 2000'li yılları yeni bir devrimci yükselişle karşıladı. Emperyalizmin yeni evresi, kendi karşıtlarını hızla toparlanmaya, harekete geçmeye zorluyordu. O günden bu yana kütle hareketlerinde zaman zaman yükselişler, ileri atılımlar, zaman zaman geriye çekilmeler oldu. Bu süreçte bu yükselen dalgayı kendi amaçları, hedefleri için kullanmaya çalışan burjuva, küçük-burjuva çevreler olduğu gibi, kendi devrimci amaçları için, dünyayı değiştirmek için değerlendirmeye çalışanlar da oldu, kendi reformist hayalleri için kullanmaya çalışanlar da. Ama bütün bu sürece genel olarak anti-emperyalist mücadele ve bu mücadelede yer alanlara da anti-emperyalist güçler denildi. Pimdi bu 5-6 yıllık süreçten sonra, bunun bir değerlendirmesini yapmak gerekiyor.

20. yüzyıl, emperyalizmin dünya pazarlarındaki egemenlik uğruna yaptığı iki büyük ve pek çok yerel savaşta; sosyalizm mücadeleleri ve sosyalizmin iktidar deneyimleriyle geçti. Emek-sermaye çelişkinin tek tek ülkelerde olduğu kadar bütün dünyada da olgunlaştı, sert sınıf savaşlarının, iç savaşların, başarılı olmuş ve yenilmiş devrimlerin yapıldığı bütün bir 20. yüzyıla sosyalizm damgasını vurdu.

1914'te başlayan I. Emperyalist savaşa kadar sosyal demokrat partileri tek merkezde örgütleyen ve anti-emperyalist mücadeleyi yöneten II. Enternasyonal vardı. Savaşla beraber II. Enternasyonal'de sosyal-fovenizm egemen oldu ve kısa süre sonra çöküp yandı. Ama aynı zamanda III. Enternasyonal'in (Komintern -Komünist Enternasyonal) başı bu. Çünkü gerek savaş boyunca, gerek savaştan sonra yıkımın yapıldığı bütün ülkelerde yükselen devrim dalgası proletaryanın kurtuluşunun yeni imkanlarını yaratıyordu. Ekim Devrimi ve Sovyetlerin iktidarıyla birlikte Leninist Parti anlayışı uluslararası proletarya saflarında egemen oldu ve Komintern'in kuruluşu gerçekleşti.

Komintern, Avrupa, Asya ve Latin Amerika'da onlarca ülkede sosyalizm mücadelelerini yönetiyor; proletaryayı yeni yeni zaferlerle taşıyor ve sosyalizmin bir dünya sistemi haline gelmesinde önemli rol üstleniyordu. Kapitalist dünyada da anti-emperyalist hareketi kendi etrafında örgütleyen, mücadeleye öncülük eden Komintern, bütün bu süreçte proletaryanın bir dünya örgütü olarak görevini yerine getirdi. 1960'larda ise sıkı merkezi bir örgüt olmamakla birlikte Kominform bu görevi yerine getirmeye çalıştı.

1980'li yılların sonunda emperyalist-kapitalist sistem, sosyalizmin geride düşmesiyle birlikte dünyanın efendisi olduğunu, sosyalizmin bittiğini ilan ederek proletarya ve emekçi yedönlara karşı dünya ölçeğinde kapsamlı bir saldırı başlattı. Bu saldırı ideolojik-ekonomik-politik-toplumsal her alanda ve Somali, Irak örneklerinde olduğu gibi, askeri araç ve yöntemler de dahil her yolla, her biçimde sürdü.

Emperyalizmin 20. yüzyılın sonlarına doğru bütün dünyada proletaryaya ve emekçi yedönlara yönelik saldırılarını, emekçi kitleler Seattle'da başlayan yaygın eylemlerle karşıladı. Milyonlar ABD'de, Avrupa'da ve dünyanın her yerinde emperyalizme karşı

yaygın, kütlese eylemler gerçekleştirdi. Bu eylemlerde yer alanların çok çeşitli örgütlenme biçimlerine, pratik eylem anlayışlarına ve hedeflere sahip olduğunu biliyoruz. Tek tek ülkelerde proletaryanın devrimci görevlerini yerine getirmeye çalışan komünist parti, örgüt ve hareketler olsa da henüz, tek bir merkezden yönetilen, emperyalist-kapitalist sistemi yıkıp, yerine daha ileri bir toplum kurmayı hedefleyen dünya ölçeğinde sıkı-merkezi bir örgütlenme yok. Burada bunu belirtmekle yetinip devam ediyoruz.

Emperyalistler arası çıkar çatışmaları ve egemenlik kurma girişimlerini de bu yazının konusu dışında tutarak devam edersek; yeni evrede emperyalizmin halklara saldırısında badımlı ülkelerin ekonomik ilhakını amaçlayan politikalar önemli yer tutuyor. Bu saldırı politikalarının öne çıkarılması hemen bütün badımlı ülkelerde uygulandığı gibi, ortak özellikler de taşıyor. Bunları iki ana başlık altında toplayabiliriz: Özelleştirme ve Serbest Ticaret.

Özelleştirme Saldırısı

Özelleştirmelerle ilgili olarak ilk akla gelen, içiler açısından temel bir değişiklik olmadığıdır. Yani kapitalist sömürü devlet eliyle ya da özel sektör eliyle sürüyor. Burası doğru, ancak yeterli değil. Son yıllarda özelleştirmelerin yapıldığı pek çok ülkede ortaya çıkan sonuçlara bakınca bunlar hemen görülüyor:

Özellikle banka, sigorta yani finans, enerji ve elektrik, telekomünikasyon, petrol, madencilik, kamu hizmetleri ve su gibi sektörler büyük oranda emperyalist tekellerinin eline geçmiş durumda. Emperyalizmin ekonomik ilhakı çok yönlü bir şekilde işliyor.

Bunun sonuçları ise kütlese işten atmalar, artan fiyatlar, emekçi yedönlara yaşam araçlarından yoksun bırakılması, badımlı ülke kaynaklarının ve birikimlerinin büyük bölümünün bu ya da bu yoldan emperyalist merkezlere aktarılması oldu. Aynı biçimde rüpvat, yolsuzluk, hortumlama gibi yollarla yerli işbirlikçilerin ihya edilmesi de unutulmadı. Onlar da bu sayede semirdi ve büyüdüler.

Latin Amerika'dan Asya'ya kadar dünyanın her yerinde bu durum, yeni özelleştirmeler ve özelleştirmelere karşı mücadele, işçi sınıfının mücadelesinde önemli bir yer tuttu. Ancak burada özelleştirmelere karşı mücadelenin emperyalist finans kuruluşlarına, emperyalizmin bu ya da bu politikasına odaklanması da aynı süreçte bir eksiklik, bir zaaf olarak yapıldı. Oysa sorun bu ya da bu emperyalist politikanın değiştirilmesi değil, bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sistemin, sermayeye dayalı üretim ve yaşam biçiminin değiştirilmesidir.

Serbest Ticaret Saldırısı

Kapitalizmin kendi işleyiş yasalarından biri, serbest ticaretin ya da rekabetin her zaman büyük sermayenin lehine işleridir. Çünkü büyük sermaye, çoğunlukla teknoloji yoğun üretim demektir ve genellikle teknoloji yoğun üretim emek yoğun üretimin önünde gider: Birim maliyetini düşürdüğü gibi, pazardaki ortalama

fiyatlar nedeniyle, daha doğrusu değer yasası nedeniyle emek yodun üretim yapan kapitalistin karşın bir bölümünü de yutar.

Bugün açışından emperyalist finans kuruluşlarının başında yer alan IMF ve DTÖ eliyle bağımlı, ülkelere dayatılan "pazarın liberalleşmesi" ise bağımlı ülkelerin emperyalist tekellerin yadmasına tamamen açılmasıdır. Bu, birkaç yolla işlenmektedir. NAFTA, ALCA, ASEAN gibi bölgesel serbest ticaret anlaşmalarına, birliklerine dayanarak sürdürülmekte, bu olmadıysa zaman devreye "serbest pazar ekonomisinin demir yumruğu" ABD ordusu, uçakları, bombaları girmektedir. Tabii bundan önce de BM ambargoları, kuşatmaları var.

Serbest ticaretle, ya da bu tür "neo-liberal" pazar ilişkilerinde ABD ve AB'nin durum böyle: Yıllık sanayi denem alanlarda zaten gerek makinelik üretim açışından olsun, gerekse patent ve telif hakları gibi düzenlemelerle olsun avantaj kedilerinde. Tarım sektöründe ise nasıl ephitsiz olduğunu göstermek için bir aktarma yapacağız.

"ABD ve AB, 50 milyardan fazla bir tutara ulaşan doğrudan ödemelerle ve devletin sulama sistemlerine, teknik yardıma, elektrik ve enerji fiyatlarında indirim, pazarlama promosyonlarına, alt yapıya, jebeklere ve 'hırtlı yardıma' verdiği bir kaç milyarlar tarımsal üretimi sübvansiyonla destekler. Buna ek olarak hem ABD hem de AB, Üçüncü Dünya'dan (siz bağımlı ülkeler okuyun-b.n.) gelen tarımsal ve mamul ihraç mallarına gümrük duvarları, kotalar, geleneksel ticaret engelleri koyar. Sonuç olarak Üçüncü Dünya ticarete yaklaşık 200 milyar dolarlık, yani emperyalist yöntemlerden gelen tüm borçların, yatırım, tahsisat ve transferlerin iki katına yakın bir zarara uğrar" (J. Petras, Latin Amerika ve Emperyalizm)

Bu "serbest ticaret" in bağımlı ülkelerde yarattığı sonuçlarla ilgili bir-iki şeyin altını çizip geçelim. Emperyalist merkezlerden bu sübvansiyon edilmiş tarım ürünlerinin (mısır, soya, kahve, pirinç, buğday, pamuk, tütün vb. vb.) hepsine uygulanan "serbest piyasaya" dayatması araçlarıyla girdiği bütün bağımlı ülkelerde orta ve küçük topraklı köylüler hızla mülksüzleşti, mülksüzleşmeye devam ediyor. Mülklerini kaybeden milyonlarca çiftçi ya tarım alanlarında ya da kentlerde işsizler ordusunun saflarını büyütme devam ediyor.

Öte yandan küçük ve orta üreticinin mülkleri, aynı hızla tekellerin elinde toplandı. Tarımsal alanda halen yaşamını sürdürme başarısı gösterebilen küçük ve orta üretim de doğrudan dev tekellerin eline geçiyor.

Özelleştirme ve serbest ticaret silahıyla vurulan bağımlı ülkelerde sadece sanayi ve tarım sektörleri değil, bütün alanlar; sağlık, eğitim, su, kara-hava-deniz yoluyla yapılan taşımacılık gibi bütün hizmet sektörleri de, uzun lafın kısası üretken sermayenin faaliyet gösterdiği bütün alanlar emperyalist tekellerin eline geçiyor.

Durum böyle kavranınca, öbür cephedeki durum daha rahat anlaşılır oluyor. Bütün bağımlı ülkelerde olduğu gibi emperyalist merkezlerde de yaşamı sarşılan, yaşam standartlarında ciddi bir gerileme yapayan ve mülklerini hızla kaybeden orta sınıflar, küçük üreticiler ve işçi-emekçi sınıflardan milyonlarca kitle, sermayenin bu kapsamlı saldırısına karşı harekete geçti. Küresel iç savaş tek tek ülkelerde olduğu gibi küresel çapta da bütün sınıfları ve toplumsal katmanları kendi sınıf çıkarlarını ve sınıfsal konumlarını korumak, kendi taleplerini gerçekleştirmek üzere örgütlenmeye, harekete geçmeye zorluyor.

Her sınıf ve tabakadan insanın örgütlenip harekete geçtiği yerde, doğal olarak çok çeşitli örgütlenmeler olduğu gibi, her örgütün de meşrebine göre hedefleri ve eylem tarzları gündeme geldi ve geliyor. ATTAC gibi sermayenin vergilendirilmesini (toloin vergisi) ve bu yolla bir takım reformlar yapılmasını öne sürenler olduğu gibi, emperyalizm bu veya bu politikasına karşı geliştirilen tek amaca yönelik de olabilir. Örneğin Irak işgaline karşı olduğu gibi, işgalden önce on milyonlarca kitle dünyanın her yerinde so-

klara çıkıyor, çok çeşitli eylemlerle mücadeleye atılıyor; ama işgal gerçekleştikten sonra sonuna kadar gidemiyor, güç kaybediyordu. Ya da Dünya Sosyal Forumu'nda olduğu gibi "Kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldürün", "Bir başka dünya mümkün" gibi ileri sloganlarla yola çıkıyor olsa da giderek rutinleşen ve yığınlara verdiği mesajda da gerileyen bir hale gelebiliyor.

Sosyalizmin daha önceki biçimlerden farklı koyarken Lenin'in belirttiği bir yan var: proletarya diktatörlüğüne kadar varmayan bir hareket marksist olamaz diyordu. Bu son yaşanan 5-6 yıllık süreç, bu sözü tamamıyla doğruluyor. Emperyalizmin bu ya da bu politikasına karşı harekete geçmek, örgütlenmek, mücadele etmek anti-emperyalizm değildir. Anti-emperyalist olabilmek veya öyle kalabilmek, kapitalizme karşı olmayı da gerektirir. Zira emperyalizm, zaten kapitalizmin gelişiminin belirli bir aşamasında vardıysa yer; kapitalizm, emperyalizmin üzerinde yükseldiği temeldir. Emperyalizmi ortadan kaldırmak için onun temeli olan kapitalizmi ortadan kaldırmak gerekir. Yoksa anti-emperyalizm denen şey ya reformist bir çizgide süren ya da bu veya bu emperyalist politikaya, uygulamaya karşı çıkan, o ortadan kalktığına da gerileyen ve dağılan bir muhalefet derecesine düşer. Hatta Alman Yeşiller Partisi örneğinde olduğu gibi emperyalizmin politikalarının uygulanmalarını konumuna getirmek için bile değildi.

En yakın örneklerden birisi olan dinci-gerici hareketlerin durumuna da değinmek gerek. Dünyanın pek çok ülkesinde Afganistan ve Irak'ın işgalinden bu yana, islamcı hareket anti-emperyalist olarak görülmeye, değerdendirilmeye, hatta bizde olduğu gibi ortalama sol hareket tarafından ittifak gücü olarak ele alınmaya, ortak eylemler gerçekleştirmeye kadar vardı.

Oysa yaşanan bu son "karikatür krizi" olayına bakmak bile durumun rahat anlaşılmasına yetiyor. "Değişim geçirdiler", "kendilerine rağmen emperyalizme karşı mücadele etmek zorunda kaldılar" gibi hikayelerle açıklanmaya çalışılıyor, "adım adım hak ve özgürlük kazanma" mücadelesinde, türban eylemlerinde, savaşa karşı eylemlerde "ittifak" olarak değerdendirilen dinci-gerici hareketin durumuna yakından baktığımızda çok net görülen şey budur: emperyalistler ve islami gericilik devrim ve komünizmi önlemek, önleyebilmek için birbirlerine güç veriyorlar.

Elbette bu durum sadece bizde değil, bütün dünyada böyle. Yukarıdaki örneği vermemiz, bizim ortalama sol hareketin görmek istemediği gerçeğin altını biraz daha kalınca çizmek istememizdendi.

Yeniden konumuza dönersek, emperyalistler ve dinci-gerici hareket devrim ve komünizme karşı birbirine güç veriyor dedik. Karşı kutuplardaymış gibi davranıyor. görünüyor ama aynı amaç için hareket ediyorlar. Emek-sermaye çelişkinin üstünü örtmek, her geçen gün derinleşen dünya çapındaki bu temel çelişkiyi gölgeleyip perdeleyerek, yığınların enerjisini sermayeye karşı, emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadelede seferber etmelerini engelleyerek boşa tüketmek; böylelikle devrim ve komünizm mücadelesini zayıflatmak, yenmek istiyorlar. Uzun lafın kısası emperyalizm ve "yeşil kuşak" dün olduğu gibi bugün de devrim ve komünizme karşı elele vermiş durumda.

Sonuç olarak söylemek gerekirse, emperyalizmin bu ya da bu politikalarına karşı olmak tek başına anti-emperyalizm değildir. Anti-emperyalist hareketin dünya çapında tek bir çatı altında toplanmasını ne sosyal forumlar ne de savaş karşıtı işgal karşıtı tek hedefli girişimler sağlayabilir. Bunu ancak uluslararası proletaryanın devrimci sınıf politikası temelindeki sıkı merkezi örgütlenmesi sağlayabilir. Proletarya nihai hedefi olan sınıfları ortadan kaldırmaya, ancak sermayeye dayalı toplumsal sistem olan kapitalizmi yıkararak, yerine daha ileri bir toplumsal sistemi kurarak yönelebilir.

ANTEP'TE LİNC GİRİŞİMİ BOFA ÇIKARILDI

10 Nisan Pazartesi günü sabah saatlerinde 1 Mayıs afişi yapan üç okurumuz Düztepe semtinde durdurulmuş güvenlik jube polislerince tehdit edilmişlerdir 1 saat bekletildikten sonra bırakılmış bir daha gördüklerinde gözaltına alınacakları söylenerek tehdit edilmişlerdir. Afiş yapmaya devam eden okurlarımız, tekrar Esentepe'de durdurularak afişlerine zorla el konulmuştur. Polisler "nerede Erzincan'ımız nerede Trabzon'umuz" diyerek çevredeki insanları kıpırtmaya çalışmış ama sonuç alamamıştır.

12 Nisan akşam saatlerinde 2 okurumuz da "6 Mayıs'ta Ankara'da Buluyoruz" pullarını yaparken Yukarıbayır semtinde

durdurulmuştur. Çevrede toplanan esnafa polisler, "siz bunlara vurun, biz hallederiz" diyerek kıpırtmaya çalışmıştır. Mücadele Birliği okurlarının Yukarıbayır'da toplanmasıyla polis bundan da sonuç alamamıştır. Ceza yazdıkları kağıtları imzalamayan okurlarımız tehdit ettikten sonra bırakılmışlardır.

Devletin bundan sonraki günlerde daha sık başvuracağı bu linc girişimi "kampanyası" elbet halklarımız tarafından bofa karşı olacaktır. Zaman, devrimci çalışmalarımızla bu "kampanyayı" bertaraf etme zamanıdır. Linc girişimlerine karşı devrimci hiddeti örgütleyelim, faşistlere anlamlı cevap verelim.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Antep Mücadele Birliği Okurları

KÜRT HALKINA KALKAN ELLEİY KIRACAĞIZ!

Faşist devlet işçiler, emekçiler ve Kürt halkı üzerindeki baskı ve saldırılarını pervasızca arttırıyor. Bir yandan özelleştirmeler, ipten atmalar yaparken Kürt Halkı'na da imha dayatılıyor.

Kendi yapama koşullarını Kürt Halkı'nın inkarına ve imhasına başlayan faşist devlet katliamlarına bir yenisini daha ekledi. Muş kırsalında 14 HPG gerillasının kimyasal silahlar kullanılarak katledilmesi ile devlet, ulusal harekete ve Kürt Halkı'na karşı tavrının net olduğunu bir kez daha göstermiştir. Gerillaların cenaze törenlerinde yaşanan çatışmalar ipleri tamamen kopararak yeni serhıldanları ortaya çıkarmıştır. Amed'in dışında diğer illere de sıçrayan serhıldan günlerce sürdü ve 13 kişinin ölümü, yüzlerce sinin yaralanması ve 150'yi aşkın kişinin tutuklanması ile sonuçlandı.

Antep'te de faşist devletin bu saldırılarına karşı 1 Nisan Cumartesi günü DTP tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Bizim de Mücadele Birliği Platformu olarak destek verdiğimiz eylem DTP parti binasının önünden AKP binasına yürüyüş şeklinde gerçekleşti. AKP önüne siyah çelenk bırakılan eylemde "Pehid Namızın", "Amed Halkı Yalnız Değildir", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak",

"Biji Serok Apo", "Selam Selam Yırmalya Bin Selam" sloganları atıldı.

DTP il başkanı Abdulkadir Yınce, okuduğu basın açıklamasında, "Bir Halkın kendi evlatlarına, onların cansız bedenlerine sahip çıkması kadar doğallık bir hak olamaz. Fakat katliamı bir politika olarak yürütenler bu kez silahsız, savunmasız halkın üzerine kurşun yağdırarak öldürdüklerine yenilerini eklemekten çekinmemişlerdir.

... Yıçlerinde 3, 5, 8 yaşlarında çocukların da olduğu 13 kişinin öldürülmesi bir katliamdır. Bu katliamı lanetliyor, Diyarbakır halkı başta olmak üzere tüm halkımızın acılarını paylaşıyor ve onların yanında olduğumuzu ilan ediyoruz..." dedi.

Açıklamanın ardından katılan yaklaşık 150 kişinin sloganlarla yarıttığı yürüyüş, DTP il binasında sona erdi.

Bizler de Antep Mücadele Birliği Platformu olarak Kürt Halkı'nın yarıttığı acılarını paylaşıyor ve Kürt ve Türk işçi ve emekçilerini faşist devlete karşı mücadele birliğini örmeye çağırıyoruz. Bütün dünyada yükselen devrim dalgası ülkemizde de yükselmeye devam ediyor. Mücadelemizi devrimle taçlandırabilmek için Kürt ve Türk halklarının mücadelesinden başka bir yol yoktur.

PEHİD NAMIRIN!

KÜRT HALKI DEVRİMİLE ÖZGÜRLEBECEK! YAPASIN KÜRT - TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ

ANTEP MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

MÜCADELEMİZE SAHİP ÇIKALIM

Ben Antep'te gıda sektöründe çalışan bir işçiyim. Bu sektörde çalışan işçiler, gece ve gündüz vardiyası olarak on iki saat çalışıyor.

Başını dediğimiz, büyük fabrikaların olduğu yer, yerleşim yerinden hayli uzak. Varoş semtleri şehrin bir ucunda, Başını bir ucunda. Günde üç saatimiz yolda geçiyor. Çalışma saatimizle beraber on beş saat. Geriye kalan dokuz saat. Bu süreye neyi sığdırabiliriz ki? Bu da yetmezmiş gibi, on iki saat çalışmaya asgari ücret ödeniyor. Pazar günü de zorunlu kılınıyor. Ödele yemeği arası ise yarım saat ve çarçabuk yeyip kalkmak zorundasınız.

İşçilerin büyük bir kısmı sigortasız. Bütün sosyal haklarından yoksun. Ramazan Bayramı ve Kurban Bayramı dışındaki resmi tatil

günlerinden haberimiz bile olmuyor. Oysa bu günlerde çalıştığımızda çift yevmiye almamız gerekir.

Son zamanlarda dediğin iş yasağlarından haberimiz bile yok. İktidardaki partinin getirilerinden faydalanarak işçiler üzerine git gide baskıyı yoğunlaştıran patronlar, işçilerin bütün haklarını elinden alan sözleşmeleri imzalıyorlar. İmzalamayan işçiler almıyorlar.

İşçi arkadaşlarımız! Bizi kurtarmasın başkalarından beklemeyelim. Kendi mücadelemize sahip çıkalım. Emeğin ürettiği her şey emekçinin olmalı. Dünyanın kurtuluşu işçi sınıfının kendi ellerindedir; işçi sınıfı emeliyle geleceğe umut taşıyacaktır.

Antep'ten Bir İşçi

GÜNCEL MÜCADELEDE TARİHSEL DÜĞÜM

Marx'ın "kehaneti", artık herkesin dilinde. Oysa, "kehanet"le hiçbir ilgisi olmayan, 25 yıllık titiz bir bilimsel araştırmacının en önemli sonuçlarını dile getirdiği Kapital'in o ünlü paragrafının sonuna ne yazmıştı Marx: "Kapitalist özel mülkiyetin çanı çalışmıştır: Mülksüzleştirilenler, mülksüzleştirilirler." Kapitalist üretimin üzerine yükseldiği ve en uç noktasına götürdüğü uzlaşmaz karışıklık, yine uzlaşmaz bir karakter taşıyan bu çözüme ulaşacaktır.

Marx'ın bu bilimsel ve olabildiğine yalın öngörüsünün işaretleri, tüm dünyada birikmeye başlayınca, "kehanet"de tartışılır oldu elbette. Sermayenin merkezileşmesine eşlik eden sefalet, baskı, kölelik, soysuzlaşma, sömürünün alabildiğine artması, tarihsel dönüşümün doğum sancuları olarak, artık her yerde karşımıza birikerek, yayılarak çıkıyor. Bu tarihsel dönüşüm, kendisini gösterdikçe, özellikle işçi sınıfının tarihsel görevlerini bir kenara bırakıp, ona yalnızca "güncel ödevler" hazırlayanları da zor durumda bırakıyor.

Şte Hendek Şte Deve

Sermayenin merkezileşmesi dünya çapında hızlanıyor ve Marx'ın sözünü ettiği "mülksüzleştirme", tek tek firmalar, endüstriler düzeyinde değil, koca koca bağımlı ülkeler düzeyinde yaşanıyor. Arjantin'in burjuvaları, bir avuç işbirlikçi tekelcileri dışında, bu süreci 1992-2002 yıllarında yaşadılar ve sıranın artık Türkiye'de olduğuna dair bir kuşku yok. Türkiye'nin en yaygın ser-

maye gruplarının besleyen tekstil, küçük üreticiliğin temeli tarım ve küçük perakendecilik, topun adızına kondu ve fitil yanıyor. Ortaya çıkan yıkımın şiddetinin, kapitalist düzeni ciddi anlamda tehdit ettiği kavrandıkça, mülk sahibi sınıfların temsilcileri -ki bunların arasında sosyal-reformistler de vardır-, "hamamın namusunu kurtarmak" adına konuşmaya ve "çözümler" üretmeye başladılar.

İşbirlikçi tekelciler için sorun ve çözüm basittir: Üretim, dünya kapitalist pazarlarına bağımlı hale geldikçe, "rekabete dayanamayan, kimseden aman dilemesin". Bu söz yalnızca sermaye sahiplerine değil, esas olarak işçileredir. Tekelciliğin şimdi işçilere söylediği basittir: "Topun adızındasınız ama eğer alışık çalışmaya ve alabildiğine düşük ücrete razı olursanız, bir süre daha varlığını koruyabilirsiniz." Elbette bu düğüncelerini, böyle açık sözlerle ifade etmiyorlar. Açık ve alçakça niyetlerini saklayan söz, "verimlilik artış ve dünyayla rekabetin gerektirdiği kapasiteye sahip olmak"tır. Milliyet'ten Güngör Uras gibi, bugüne kadar sureti haktan görünen kimi burjuva yazarları bile artık, sendikaların "ücret-hak" gibi taleplerden çok, varolan işin (yani sermayenin) korunması için gerekli verimlilik artışını sağlamaya odaklanmasını istiyor.

Sermaye sınıfı işçilere "daha çok çalış, daha az ücrete razı ol" dese de, bu çözümün süregiden yıkımı durdura bileceği hayli kuşkulu. Özellikle, 2,5 milyon işçiyi barındıran tekstil sektö-

ründe, alışık çalışmaya, düşük ücretler ve sigortasızlık bir gerçek değil mi? İstanbul'da bir tekstil işçisinin aldığı ortalama ücret 700 YTL, bu ücret başka illere gittikçe daha da düşüyor ve Adıyaman-Antep gibi yerlerde tabana, 150-180 YTL'ye kadar iniyor. Açlık sınırının da altındaki bu ücretlere rağmen tekstil, sadece son bir yılda 100 bin işsiz üretti. Geriye kalanlar, atılanların yerini doldurmak için daha fazla çalıştı.

Peki ya sonuç? Sonucu, bu sektörün sermaye sözcüsü Oduz Satıcı açıklıyor. Bu alanda ihracat yapan 40 bin firmanın toplam karı, tek bir bankanın, Akbank'ın kârı kadar etmiyor. Bu hesaptan yola çıkan Satıcı, tekstildeki kârın ortalama %1-2 arasında olduğuna işaret ediyor.

Tekstilde kar oranlarının neredeyse sıfıra indiren "dünya rekabeti" için, daha çok çalışmaya, daha az ücret yolu artık kapalıdır. İki nedenden dolayı. Birincisi, bu olanda dünya fiyatlarının belirlenen ülkelerde işçi ücretleri çok düşüktür. Fakat, Çin-Doğu Avrupa gibi sosyalist bir deneyimi olan ülkelerde, halen daha "sosyal ücretlendirme" uygulaması geçerlidir. Yani, işçinin aldığı ücrete, parasız eğitim, sağlık, kira vb. yardımlar dahil değil. Bu nedenle, Türkiye'de ücret ortalamasının bu ülkeler düzeyine indirmek mümkün değil.

Öte yandan, alışık çalışmaya saatleri ve düşük ücretler, belli bir sınıfın ötesine geçtiğinde, artık yarar değil, zarar getirmeye başlıyor. İş kazalarının artması, üretimin bozulması, bu yodun tempoya dayanamayanların sık sık iş bırakması yüzünden tecrübeli işçi bulmakta çekilen zorluklar, sermayenin kar oranına yansıyor. İş alanını terk eden emekçi, ya suçta itiliyor, ya kaçak göçten kurtuluş umudu arıyor.

Alışık düşük ücretler ve alışık çalışmaya koşulları nedeniyle emek alanında yaşanan bu hareketliliğe, orta büyüklükteki sermayenin hareketliliği eşlik ediyor. Bu kesimler, düşük karlara ve borçlara, işin tasfiye edilmesi yoluyla çıkış buluyorlar. Ucuz ve kolay kredi imkanları, bu kesimlerin iş değiştirmelerine imkan sağlarken, büyük işletmelerin bir çok işi fasona yaptırılmaları, bu hareketliliği

destekliyor. Emekte ve sermayede, var olmak için yapılan bu hareketlilik sonucunda, belli bir iş yerinde birkaç yıldan fazla çalışan işçilerin sayısı giderek azalıyor.

Bu koşulların sınıf açısından bir bedeli olduğu açık. Günü kurtarmak için, günü yapanlar, sınıf içerisinde çözüyor. Gelecekte umudunu kesmiş, ne sigorta ne de garantili bir iş görme şansına hiç sahip olmayan bu kitle, özellikle işçi sınıfının genç kesimleri içinden çıkıyor.

Bu tabloya bakıp da, gelecekle ilgilenmeyen bir sınıfın gelecek için nasıl kavga vereceği konusunda karamsarlığa kapılmaya hazır olanlar için, Marx'ın "kehanetini" hatırlatmakta yarar var. Bütün bunlar, sermayenin merkezileşmesinin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Ve işçilerin ayaklanmalarını hazırlayan da aynı karanlık tablodur. Kapitalist üretimin çanı böyle çalıyor. Tek bir işçinin bile sızmadığı bir karanlıkta, küçük bir kıvılcım her taraftan görünür hale gelir.

Kendini Tüketen Geleneksel Sendikacılık

Sermayenin merkezileşmesi tabuları alt üst ederken, sendikaların saf dışı olmaları nasıl engellenecek? Ya da böyle soruların: Sendikal mücadelede ortaya çıkan büyük gerilemeden, yalnızca burjuva sendikacılar sorumlu tutmak, sorunu çözer mi?

Hayır. İşin gerçeği, bugünkü sendika yöneticilerini burjuvalaştıran, geçmişten devralınan geleneksel sendikal mücadele anlayışıdır. Sermaye sınıfının bu yöneticileri satın almış olmaları, bürokratik mekanizmalarla yönetimden yapıp kalmaları, sorunun ancak ikincil yönünü oluşturur. Türkiye'de geleneksel sendikal anlayış böyle özetlenebilir: Partisiz, sosyalizmsiz, ücret pazarlığına temel alan bir faaliyet. Müteveffa TKP'nin tohumlarını attığı bu geleneksel anlayışla, en mücadeleci sendika olan 70'lerin DİSK'i bile teslim olmaya zorlandı.

Oysa, ücret pazarlıklarına bu geleneksel sendikacılığın temelinde, kapitalizmin meşruiyeti, sermayenin zorunluluğunun kabulü var. Sendikaların görevi;

üretimden emedin hak'kını talep etmek oluyor. Bu geleneksel anlayışla üretim, kapitalist niteliğinden soyutlanıyor, adeta işçi ile patronun bir "ortaklığı" durumuna geliyor. Nasıl ki 20. yüzyılın başında emek ve sermaye arasında bir denge unsuru olarak ortaya çıkan sosyal demokrasi, yüzyılın sonunda tekelci sermayenin has partileri haline geldiyse, aynı emek-sermaye dengesine dayanan geleneksel sendikacılık da, burjuva sendikacılığa dönüştü.

Ücret artışlarının sermaye birikimini tehlikeye attığı bu son dönemde burjuva sendikacılar, artık yalnızca "istihdam sendikacılığı" yapmaya başladılar. Ücret pazarlıklarını yerine, kaç kişinin işten çıkarılmasıyla fabrikanın (sermayenin) varlığı korunabilir, bunun pazarlığı yapıyor.

Sendikalar kan kaybını durduramayınca, iş, yasal-reformistlerle ortalama sol düşünceye kaldı. Onlar, bugüne kadar geçerli olan ücret-hak-istihdam sendikacılığını sorgulamak yerine, yöneticilere "vurun abalya" tavrıyla yüklenmekten başka bir şey yapmıyorlar. Hepsinin adyında aynı ortalama "sihirli" formül: Sınıf sendikacılığı. Evet ama, dediğin şartlarda, bu sendikacılığın temelleri neler olmalı, hangi taktikler ve faaliyetlerle işçi sınıfı kazanılmalı, üzerinde fikir yürütülmüyor.

Sermayenin merkezileşmesinin emek güçleri arasında yarattığı yığın, açsızsız emek rekabeti, işsizlik, sermayenin ve emedin karmaşayı attıran hareketliliği vs. gözönüne alındığında, bir "sınıf" ancak bu koşullarda örgütlenirse, sermayeye karşı zafer kazanma şansında edecektir.

1) Ücret, istihdam veya "hak" sendikacılığının yerine, politik mücadeleyi öne çıkaran toplumsal hareket sendikacılığı.

2) Tüm çalışanlara, en başta, emedin gerçek kurtuluşunun, ancak toplumsal mülkiyet temelinde mümkün olacağını benimsetilmesi.

3) Mesleki bölümlere değil, sınıfın bütününe dayanarak örgütlenmek

4) Bütün bunların sonucu olarak, e-

mek-sermaye dengesine değil, bu uzlaşmaz çelişkinin çözümüne araç olmak.

Burada sayılanlar, masa başında üretilen bir "model" değildir. Günümüz koşulları, sınıfın güncel-ekonomik mücadelesinin, ancak toplumsal bir mücadele ile tamamlanırsa, sınıf için bir yarar taşıdığı bir ortam yaratır. Tüm dünyada proletaryanın edimleri de aynı yöndedir. Dünya proletaryası, giderek artan ölçüde, kendi mesleki ve ekonomik sorunlarından başka, toplumsal sorunlarının gündemlerine alıyorlar. Bu toplumsal kaynaktan güç almadıkça, güncel-ekonomik mücadelelerinde sonuç verici olmadığı süreç içinde görüldü. Bu edimlere dünyada sosyalizmin yükselişi eşlik ediyor.

Burjuva yöneticilerin bürokratik yapılarını aşarak, sendikaları yukarıdaki ilkeler temelinde değiştirmek için, ömrümüz yeter mi? Devrimci komünist, yalnızca ilkeleri ortaya koymaz, pratikte nasıl yapma geçeceğine dair öneri ve öngörülerini de ortaya koyar. Bu konuda, her zaman olduğu gibi, en büyük mütefikimiz, bizzat devrimin kendisidir. Devrim, sınıfın sendikal örgütlenme, düzeyine bağlı değildir. Devrim, sınıfın edimlerine, birikimlerine ve genel sınıflar mücadelesi koşullarına bağlıdır. Ve, bütün bu koşullara baktığımızda, devrimin, proletaryanın "sınıf sendikacılığı" temelinde örgütlenmesini beklemeyeceğini gösteriyor.

Bunu görebilmek için, tekstil sektöründe yapılan ve konuşulanlara bakmak yeter. Sınıfın en örgütsüz, en dağınık, en genç unsurlarının yodunlaştığı bu sektör, 2006 yılı için alarm veriyor. Burjuvazi tekstil sektöründe yapılan işçi çikarmalarının yaratacağı sokak isyanlarından korkuyor. Ama oportünizmin mantığının nasıl çalıştığını biz iyi biliriz. Bir oportüniste göre, kendi hakkını bile arayamayan bir işçi, toplumsal devrime nasıl kalkabilir? Mümkün değil!!!

Devrim, günü kurtarmaktan umudu kesecek hale gelen mülksüzlerin hiç bir engel tanımayan hareketinin gücüyle, tarihin düğümünü çözecektir. İşçi sınıfı o büyük günlere, komitelerle hazırlanmalıdır.

KÜRT HALKININ SOYLU ÖFKESİ VE SOSYAL-POVENİZM TUZAĞI

Amed’de başlayan ve İstanbul’a kadar sıçrayan biddet eylemleri kimleri ürküttü? Elbette burjuvaziyi, ama onun tankı-topu var; bu yüzden korkusuna kibirli bir histeri bulmuş. Peki ya reformizm? Onlar da korkuyor biddet eylemlerinden; ve ellerinde tank-top olmadıyından, duygularında korku daha fazla yer tutuyor.

Devrim öyle bir ateş yakar ki, kuzu postuna bürünmüş kurtları da, mangalda kül bırakmayan iç boş postalları da açığa çıkartır. Bütün program ve tasarıların, bütün sözlerin ve amentülerin, sokaklarda kurşun yağmuru altında sınıandıy günler yaşıyoruz. Bu zorlu sınıavdan, ateşlerle dolu bu sırat köprüsünden geçmeyen bir program, bir tasarım, bir söz; tarihi olayların asıl yaratıcısı olan halkların yüreğine ve bilincine nasıl nüfuz eder?

Burjuva egemenliğin terörü varsa, halkların kitlesel biddeti var. Halklar elinde ne varsa onunla, hatta çödü zaman çöp lak bedenleriyle burjuva terörün karşısına çıkıyorsa, bir devrimin sürpriz ve mucizelerle dolu evresinden geçiyoruz demektir. Elbette işimiz kolay değil; elbette saflarımız yeniden yeniden düzenlemek zorunda olduğumuz olağanüstü karmaşık bir dönemin içindeyiz. İç-savaşlar, sürekli kabaran biddette toplumun iki kutbunu karşı karşıya getirir ancak kitleler, devrimin nihai aşamasına dek, açık-berrak renkli bayraklarla yürümez. Bu durum, görevlerimizi aynı oranda karmaşık ve zorlu hale getirir.

Barışçıl siyaset dönemleri, sözlerin, nutukların havada uçtuğu ve çarpıştığı bir arenadır. Bu arenada reformistlerin kararı tok, sırtı pektir. Eder bir “karmaşa” varsa, sadece bir “yanlış anlaşılma”dan kaynaklanmıştır ve reformistimiz o büyük hitabet yeteneği ile yanlış nasıl olsa düzeltecektir. Nice kitaplar devirmiş, nice yazılar kaleme almıştır her konuda. Çözümleri çoktan bulmuş, formüle etmiştir. Geriye sadece, bu kurtuluş reçetesini egemenlere de kabul ettirebilmek için, kitlelerin rızasını kazanmada kalır. İşte bir reformistin ka-

fasındaki, karmaşadan uzak, pürüzsüz asfalt yol.

Amma ve lakin, ne halkların artık erelenemez hale gelen acil özlem ve ihtiyaçları, ne de egemenliği kaybetme korkusuyla yaşıyan burjuvazi için, reformistimizin bu pürüzsüz yolu bir anlam ifade eder. Bütün sınıflar için için kaynar, fokurdar ve her olayda tepkisini öfke gibi birikmesinin ifade etmeye başlar. Biddet dolu duyguların pençesinde, en büyük hayal kırıklığını yaşıyanlar, toplumun en genç üyeleridir. Liselerin önünde satırlar, bıçaklar elden ele dolaşıyor. Ve kendi kafasının aydınlığında yaşıyan reformist, toplumun çözülemeyen sorunların bir dağ gibi birikmesinin yol açtığı biddet olgusunu, TV dizilerine bağlayarak için içinden çıkar. Cevap hazır, çözümlü kolaydır. Biddet dolu dizileri yayından kaldırmak. 150 yıl önce Marx, tarihin gördüğü en büyük kahramanların bile, ancak sınırlı etkilere sahip olduğunu ortaya koymuştu. Günümüzün “sanal” kahraman müsveddelerinin bir toplumu pekilendirebileceğini, ancak bir reformist hayal edebilirdi herhalde.

Bir toplum bu denli yaygın bir biddet sarmalı içindeyken, burjuva egemenliğin en apağırlık baskılarına maruz kalan ezilen ulusların gözü kara bir öfkeyle hareket etmesine kim şaşıracaktır? Amed’den başlayıp İstanbul’a sıçrayan biddeti gören reformizm, alarm çanları çalıyor. Asıl soru budur: Biddetin bu denli güncel bir olgu olduğu bir süreçte, ezilen Kürt halkı biddeti neden bu denli az gündemlerine alıyor? Bir reformistten farklı olarak, bir devrimcinin sorusu budur

Reformizm. Bildiğiniz Gibi

Amed’de bir halkın gödü fethetme girişimine tanık olduk. Çıplak gövdeleriyle tankların üzerine yürüdüler, burjuvazinin en iyi korunan kurumlarını kışattılar, meydan okudular. Fakat yüz karası reformist, bakın nasıl yaklaşıyor bu tarihi olaya:

“Diyarbakır’da başlayıp yayılan olayların ana özelliği: cenazelere katılan kimi

gençlerin böyle bir kitle eyleminin duygusalığı içinde her zaman olabilecek ve olan bazı tabkınlıklarına polisin müdahalesiyle yayılıp gelişmiştir” (Y. Çaralan. Evrensel, 3 Nisan)

Mesaj yerini tam bulsun diye, ilgili yerleri yazar kendisi vurgulamış. Böylece, tek bir kalem darbesiyle, bu ayaklanmanın asıl öznesi Kürt halkı değil, olsa olsa kimi gençler haline getiriliyor. Bütün bölge gerici ülkelerini korkutan, politik alanı altüst eden bu tarihi olaylar, bir reformistin kafasına aynen böyle yansıyor: duygusallıkla hareket eden kimi gençlerin tabkınlıkları. Kürt halkına, onun savaşı ve kanını akıtan en fedakar unsurlarına karşı, bundan daha büyük bir hakaret olabilir mi? Korku ve beklenti dolu kuru bağırsak, hep aynı “fos” sesini çıkarmaya devam ediyor: Burjuvaziyi teskin ediyor; altı üstü duygusal bir tabkınlık!!

Aynı zamanda uyanıktır o. Kürt halkının yüzbinler halinde toplanığı alanlarda konuşma yapmış, alkış ve tezahurat açtığı defalarca gidemiştir. Alkış canı gönülden kabul ederken, öfke ve biddet dolu duygulara karşı yüzünü buruşturur. Gerçek duygu ve düşüncelerini saklayabilmek için, kaleminin ustalığından hiç beklenmeyen anlaşılması zor laflar üretip, arkasına siper alır: *“Türkiye’yi bir zenginlikler ülkesi ve kendilerini de bu ülkeyi yönetecek tek güç olduğunu iddia eden güçlerin yeni bir hamlesiyle karşı karşıyayız. Bu görülmeden, sadece ‘gösteri’ydi, ‘bomba patlamış’ı gibi birebir olaylara dayanarak çözümler üretmek, bu asıl gücün amaçlarına hizmet eder. Bunu da unutmayalım.”* (agy)

Bu ülkeyi yöneten asıl güçlerin amaçlarına hizmet etme suçlaması kime yöneliyor? Söz ve kalem erbabı, burada lafı karımaşık edip, gerçek niyetini gizlemeye çalışıyor ama nafile. Reformiste göre Kürt halkı cenazelerini akıllı uslu gömmeli, öyle tabkın gösterilerden medet mummamalı, hele bomba-momba işlerine hiç tevessül etmemeli. Eder Kürt halkı, soylu öfkelerini biddetle dile getirirse, reformizme göre ka-

ranlık güçlerin hizmetçisi olur. Reformizmin "dost"luđu, buraya kadardır. Ve daha başlangıçtır bu. Kitleselel biddetin daha kanlı aşamaları geldiğinde, bugün gerçek niyetini anlaşılmaz laflar arkasına gizleyen reformizm, yarın küfrünü açıktan savuracak. Geçmişte bunu gördük, yaşadık. Kürt halkı ve emekçiler ne zaman kan, barut kokulu sırat köprüsünden geçse, reformizmin çelmeleriyle karıştırdı. Emep ve çevresi kitleselel biddetin ön plana çıktığı her eylemi "sınıf mücadelesini gölgeleyen" laflarıyla karalamaktan hiç vazgeçmedi. Bazen görelî, bazen açıktan. Reformizmde deñiþen bir þey yok.

Aþıryıklar ve Devrim

Amed'de başlayan ayaklanmanın İstanbul gibi metropollerdeki yanlısı biddet doluydu. Ve bu biddet, kimi aþıryıkları beraberinde taşıyarak, olaylarla alakası olmayan insanların ölümlerine neden oldu. Böylesi durumlar ilk kez yaşanmıyor. Geçmişten bu yana proleter devrimciler bu türden istem dışı olaylar karşısında enternasyonalizme uyumlu bir tavır sergilediler. Bu tavrın ana unsuru neydi?

Birincisi, ele aldığımız olaylar, bir kitle hareketinin, geniş çaplı bir isyanın parçasıdır. Böyle bir isyana, geniş kitleler olmadan, bir halk hareketine dayanmadan, giripilemez bile. Kitleselel bir halk hareketi içinde, örgütlü ve hedeflerin yüceliði ile donanmış bilinçli insanlar kadar; yalnızca düþmana duyduğu soylu-haklı öfkeyle davranan ve hedefleri konusunda belirgin hiçbir fikri olmayan insanlar da bulunur. Hatta daha ileri gidelim: bu geniş kitleler içerisinde kırkırtıcılar, satılmıþlar, hasta ruhlu insanlar bile olabilir. Eder söz konusu olan, geniş kitlelere dayanan yaygın bir hareketse, bu tür insanların genel akış içerisinde kitlelerin arasına karışmasını engellemek imkânsızdır. Bu imkânsızlığı bahane ederek, kitlelerin soylu öfkelerini biddet yoluyla dile getirmelerini suçlamak, en hafifinden devrim düþmanlığıdır.

İkincisi, ele aldığımız kitleselel biddet, ezilen ulusun biddetidir. Ve ezilen uluslara özgü karakter taşıyor. Hayatın hemen her alanında baskı altına alınan, aþadılanan, dışlanan ve inanılmaz biddete maruz kalan, bu nedenlerden ötürü "Türk olan her þeye öfke duyma" hakkı olan yüz binler var. Ezilen uluslara özgü bu öfkeyi suçlu ilan etmek, þovenizme verilen bir ödüldür. En kritik anlarda burjuvazinin adından konuşmaktadır. Kürt halkı, 25 milyonluk bir halk ve "Türk olan her þeye öfke" duygusunu taşıyanlar, hiç de az deðil. Hem bu öfke, hem de ezilen ulusun ezen ulusa

duyduğu güvensizlik, haklı nedenlere dayanıyor. Enternasyonalist devrimci tavır, bu güvensizliði ezen ulus emekçilerinin çabasıyla tamir etmeye girilmektir.

Oysa, kimi küçük-burjuva devrimcileri, sosyal-þoven bir tutum içine girerek, "Kürt halkının Türk halkına güven vermesi" gerektiğinden söz edebiliyorlar. Bu türden sakat görüşler, iki halk arasındaki güvensizliğin, ezen-ezilen ulus çelişmesine dayandığını unutarak, suçu "UKH'nin halka zarar veren eylem çizgisi"ne yükliyorlar. Elde edilen tek sonuç, Kürt halkının -böylelerine taktığı adla- "Türk Solu"na olan güvensizliğini derinleştirmesi oluyor. Mavi Çarşy olayı sonrasında bu türden "Türk Solu"nun içine girdiði olumsuz tutum, belkelerde hala çok tazedir. Küçük-burjuva devrimcileri, halklar arasındaki birleşik mücadele edilimlerine bu tutumlarıyla darbe vururken, þovenizm at oynatabileceði daha geniş alanlar buluyor.

Ezen ulus þovenizminden nefret edenler olmadan, Kürt halkının kitleselel hareketini yaratmak mümkün mü? Onbinlerin sokaða döküldüğü ve kitleselel biddetle burjuvazinin üzerine yürüdüğü çatışma ortamında, ezen ulusun bireylerine karşı bu duygularla ya da başka kaygılarla hareket edenleri, tıpkı maydanöz ayıklar gibi ayıklayabileceğini iddia eden var mı? Bunun garantisini kim verebilir? "Ben veririm" diyenler, ya bugüne kadar tek bir gerçek kitle hareketi yönetmemiştir ya da toplumsal bir devrimin ancak en geniş yığınlar tarafından gerçekleştirileceğini anlayamayacak denli dar kafalıdır.

Üçüncüsü, iç savaşla olağanüstü karmaşa dönemleridir ve biddet dolu bu dönemler, kaçınılmaz olarak aþıryıkları içerir. Kitleler, politik tavırlarını zora dayalı eylemlerle dile getirir. Aþıryıklardan kaçınabilmiş tek bir iç savaş dönemi, tek bir toplumsal devrim gösterilebilir mi? Özellikle uzun yıllar iç savaş içerisinde yaşamış ve keskin kutuplaşmalarla biçimlenmiş bir toplumda, kural tanımayan aþıryıklar, dizginlenemeyen öfkeli kabarıklar, karmaşayı daha da artırıyorlar. İç savaşlar uzadıkça, aþıryıklara meydan veren karmaşa azalmaz, aksine çoğalır. Devrimci sınıflar, yüzlerce kez sarstıkları ama bir türlü deviremedikleri burjuva egemenliğin hala iktidarda oluşunun semeresini, işte böyle çekerler.

Proletaryanın Özgü Tutumu

Uzun iç savaşların artık kaçınılmaz bir parçası haline gelen aþıryıkları suçlamak, ezilen ulusun güvensizlik duygularını derinleştirmekten başka bir işe yaramıyor. Kaldı ki reformizm, devrimin kitleselel zor

yöntemlerini karalamak için, bu tür aþıryıklara küfretme þansını hiç kaçırmıyor. Proletaryanın tavrı her zaman, devrimin aþıryıklarının temelindeki haklı ve soylu öfkeye biçim vermek için çabalamak olmuştur. Verili durumu göz önüne alarak, bu tavrı bir kez daha somutlayalım.

Amed'de patlak veren; kısa sürede Kürt halkının en yoksul kesimlerinin kitleselel isyanına dönüşen olaylarda, burjuvazi, biddette sınıf tanımadı. Hedef gözetilerek yapılan atışlarla çocuklar öldürüldü. Burjuva terörün sınıf tanımadığına dair bu açık mesaj, Kürt halkının öfkelerini daha da alevlendirdi. Bu aşamada, kitleselel zorun, hedefini taşıyan aþıryıklara kayması, neredeyse kaçınılmaz hale geldi.

Proletarya dahil, hiçbir devrimci kesim, ateşler çemberi içinde kalan bir halka, ezberden ve hariçten gazel okuyarak yön veremez. Kürt halkı, ateş çemberi dışından kendisine yönelen eleştiri ve yönlendirmeleri, ne denli haklı ve doğru olursa olsun, samimi saymaz, özgeçil görmez. Devrimci bir halk, ancak bu şekilde davranarak sadlam, devrimci karakter kazanır. Hariçten gazel okuyanları ciddiye alabilecek bir halk, elbette devrimci kalamazdı.

Elbette özgeçililik var, özgeçililik var. SDP gibi reformistlerin özgeçililiğine bir bakın hele: Her zaman Kürt halkının yanında olduklarını söylerler. Ama ne zaman ki Kürt halkı kitleselel biddetle ayağa kalkar ve ateş çemberlerine dalar, o zaman bu parti, çemberin dışından kendini tutmak için, teori yapmaya başlar: bölgede devrimci bir kriz var ama bizde yok. Dolayısıyla, onlar ateş çemberinden geçmeye devam etsinler, biz de barış için barışçıl çabalar gösterelim. SDP türü özgeçililik böyledir işte.

Bugüne dek proletarya, devrimin aþıryıklarını deðil, burjuvazinin sınıf tanımayan vahşetini ön plana çıkardı, çıkarmaya devam edecektir. Kürt halkının haklı ve soylu öfkelerini, kimi zaman aþıryıklara kaçtığı için suçlamak yerine bu öfkeyi birleşik mücadeleyi güçlendiren bir unsura çevirmek, enternasyonalist devrimcilerin omuzlarındadır, başka kimsenin deðil. Kürt halkının içinden geçtiði ateş çemberlerine cesaret ve cüretle dahil olmadan, bu görev omuzlanamaz. Proletarya, haklı ve soylu öfkeye, hedeflerinin netliði ile biçim verir. Kürt halkına, eder zafer kazanmak istiyorlarsa, diğer halklarla mücadele birliğini geliştirmesi gerektiğini döne döne anlatmak, yalnızca o ateş çemberi içindeyken samimi bulunabilir. Ve Kürt halkı, mücadele birliğinin önemini kavradığı oranda, kendi içinde aþıryıklara temel olan unsurların etkisini köreltmeği öğrenecektir.

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 305. Gününde

Tüm dünya üzerinde devrimin büyük fırtınalarının estiği bu tarihsel dönemde, zindanlardaki büyük tarihsel eylem devam ediyor. Devrimin kızıl karanfilleri, gün be gün eriyen bedenlerinde devrimi büyütüyorlar.

İşli'deki direniş evi'nde Ölüm Orucu Eylemi'ni büyük bir kararlılıkla sürdüren Fatma Koyupınar, 23 Nisan itibarıyla eyleminin 351. gününde. F Tipi zindanlarda Ölüm Orucu Eylemi'ni sürdüren Serpilimiz bugün 305. gününde. Peyhumuz Poyraz ise 139. gününde. Müvekkillerinin haklarını savunmaya devam eden ve İşli'deki direniş evinde Ölüm Orucu Eylemi'ni sürdüren Avukat Behiç Açıç ise eyleminin 22. gününde.

Onlar tarihin en güzel yerinde son sözü hep direnenlerin söyleyeceği bilinciyle "merdivenlerinin çengelini yıldızlara asarak" güneşi içenlerin türküsünü söylemeye devam ediyorlar:

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!

Avukat Behiç Açıç ve Fatma Koyupınar'a Ziyaret

Açıç Sanat Merkezi'nin davetlisi olarak "Savaş ve Kadın" konulu sempozyuma katılmak için Türkiye'ye gelen Avukat Saher Mahdi, eşi Abu Ali ve pair dostumuz Ruhan Mavruk ile birlikte, İşli'deki direniş evinde Ölüm Orucu eylemini sürdüren Behiç Açıç ve Fatma Koyupınar'ı ziyarete gittik. Saher Mahdi açısından, meslektaş dayanışmasının çok ötesinde anlamlara sahip olan bu ziyarette, çok sıcak ve duygulu anlar yaşandı. Aynı zamanda da pair olan Saher Mahdi'in Arapça okuduğu ve direnişteki Ba'dat'ı anlatan şiiri dize dize Türkçeye çevrilerek de okundu. Yki ayrı ülkenin direnişçilerinin bir araya gelmesi, enternasyonal dayanışmanın güzel bir örneğini oluşturdu.

Saher Mahdi, yaptığı konuşmada, Irak'ta açığa bir işgal yapıldığını ve emperyalizmin saldırılarına karşı direndiklerini, bundan sonra da direnmeye devam edeceklerini vurguladı. Türkiye'de ise gizli bir işgal yapıldığını altını çizen Saher Mahdi, Behiç Açıç gibi insanların da emperyalizme karşı direndiklerini söyledi. Saher Mahdi, bu direnişten çok şey öğrendiklerini, avukat olarak kendisinin özel dersler çıkardığını belirtti. Bu cesur ve kararlı insanların direnişini desteklediğini ve zaferi kazanacaklarına inandığını söyleyen Saher Mahdi, aynı zamanda Irak Özgürlük Cephesi'nin dayanışma mesajını ilettili. Avukat Behiç Açıç ise, kendisinin müvekkillerini savunmaya devam ettiğini, Ölüm Orucu Eylemi'ne baplamasının avu-

katları sarstığını ve harekete geçirdiğini, verilen mücadelenin Irak'ta ve Türkiye'de emperyalizme karşı olduğunu, Irak direnişinin kendilerine bu mücadelede güç verdiğini söyledi.

Bu sıcak sohbetler olurken, uykuda olan Fatma Koyupınar'ın uyanışının haberinin gelmesiyle, hep birlikte, direnişinin 345. gününde olan Fatma Koyupınar'ın yanına geçtik. Siper yoldayız, bizi her zamanki gülen gözleriyle karşıladı. Saher Mahdi, burada yaptığı konuşmada, böyle büyük direnişçileri tanıtmaktan dolayı onur duyduğunu, zaferi kazanacaklarına inandığını, Irak Direniş Savaşının

Türkiye'deki devrimci ve komünistler hakkında yeterli bilgiye sahip olmadığının, ama burada gördüklerinin kendisini çok etkilediğini ve kendisiyle birlikte Irak'a götüreceğini, Fatma Koyupınar'ı zaferi kazanmış ve saadlığına kavuşmuş olarak görmek istediklerini belirtti. Fatma Koyupınar da yaptığı konuşmada, ülkelerini işgal etmeye gelen emperyalistlerin bunu asla başaramayacaklarını, alınlarının ortasına bir kurşun yiyerek çıkıp gideceklerini söyledi. Fatma Koyupınar'ı daha fazla yormak istemeyen konuklarımız, onun elini sımsıkı tuttuktan sonra yanından ayrıldılar.

Daha sonra Avukat Behiç Açıç'ın bulunduğu bölümde, açılan deftere Saher Mahdi, pair Ruhan Mavruk ve biz, duygu ve düşüncelerimizi yazdık. Bir müddet daha süren sıcak sohbetlerin sonrasında direniş evinden ayrıldık.

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

DEVRİMCİ SANAT SUSTURULAMADI

Açıldığı günden bu yana uğradığı yodun baskılara; dinci gerici AKP'li belediye başkaný ve jandarmanın iğbirliğiyle defalarca mühürlenmesine, kurum çalışanlarının alçakça bir komplo ile tutuklanmasına rağmen devrimci sanat üretiminden vazgeçmeyen Sarýgazi Ekin Sanat Merkezi, 15 Nisan Cumartesi günü "Sanatla Dayanışma" adý altında bir etkinlik düzenledi.

Etkinlik öncesi hummalı bir çalışma ve herkeste heyecan vardı. Salon düzenlendi, her şey tekrar kontrol edildi. Ve etkinlik saatine dek hiç durmadan çalışıldı. Etkinlik akşam saat 19:00'da, ölümsüzleşen tüm devrim neferleri adına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Daha sonra geçmişten bugüne Ayrığı Ekin Sanat Merkezi faaliyetleri ile ilgili bir slayt gösterimi yapıldı. Hemen ardından bir grubu sahne alarak dillendirdiği birlerle duygu dolu anlar yaşattı. Sonra Iraklı konuk Saher Mahdi sahneye davet edildi. Mahdi, konuşmasına Bağdat adlı bir şiir okuyarak başladı daha sonra Irak'taki direnişten ve zaferin çok yakında olduğundan bahsetti. Her ne kadar dilimizi konuşmasa da söylediklerini çeviriyle anlasak da okuduğu şiir herkesi büyüledi ve adeta direniş salondaki herkesin yüreğine işledi. Zafere olan inanç bir kez daha yinlendi.

Mahdi'nin konuşmasının ardından DÝK (Devrimci İşçi Komiteleri) ve Zafere Kadar Genç Yoldaş Dergisi'nin gönderdiği mesajlar okundu. Ayrığı Ekin Sanat Merkezi'nin desteklendiği dile getirilen mesajlarda, tüm işçi-emekçi ve öğrenciler 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na, Taksim'e çağrıldı ve 6 Mayıs'ta Ankara'da yapılacak olan Denizlerin anmasına ve mitingine herkes davet edildi. Salonda etkinlik boyunca aralarla "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" sloganı atıldı.

Artık onca şiir ve konuşmanın ardından müzik zamanı gelmişti ve Grup Çöl Rüzgarı sahne aldı. İlk önce bir semah parçası söyledi ardından da halay parçalarıyla salondaki herkesi coşturdu. Uzun bir süre omuz omuz halaylar çekildi. Hemen ardından Kazım Koyuncu'nun iki parçası söylenerek halaylara son verildi. Ama müzik daha bitmedi. Daha sırada yıllardır söylediği parçalarla gönüllere taht kuran Ali Asker vardı. Ali Asker söylediği parçaları zaman zaman mücadele eden devrimcilere ithaf etti. Ali Asker'in söylediği türkülerle etkinlik sona erdi.

Ne Yaparsanız Yapın Devrimi Engellemeyeceksiniz

6 Mayıs Çalışmalarını Saldırıyla Başladı

Ve büyük yürüyüş, büyük heyecan başladı...

Ydam ediliplerinin 34. yılına giriyoruz. Katledildiklerinden bu güne kadar, onlar için hiç miting yapılmadı. 34 sene sonra ilk kez, Denizlerin yoldaşları Leninistler olarak, Denizlere layık, Ankara'da bir miting hazırlıyoruz. Bu mitingin ilk çalışması olarak bölgemiz 'Yıkıllı' de 9 Nisan Pazar sabah saat 07.30 sularında hazırladığımız "6 Mayıs / Halkın Denizi Denizlepen Halkla Buluşuyor / Ekin Sanat Merkezi" başlıklarıyla işçilerin, emekçilerin göreceği yerlere yazılmalar yaptık. Parseller Caddesi Onur Market karşısına geldiğimizde gezici polis karakolu aracıyla bulunan polisler, yazılama yapan Leninistlere vahşice saldırmış, okurumuz Süleyman KABIKÇI gözaltına alınmıştır. Gözaltına alınırken işkenceci katil polislerin tekme yumruklarla saldırısına maruz kalan Süleyman Kabıkçı'ya zorla yatırılarak, yerlerde sürüklenmiş ve elleri aradan ters şekilde zorla kelepçelenerek, son kertesine kadar sıkılmış, bilekleri yarananmıştır.

Karakolda fiziki ve sözlü saldırı sürmüştür, arkadaşlarımız tehdit ve hakaretlere maruz kalmıştır. Daha sonra karakola gelen 7 tane Sefaköy sivil TMP polisleri Süleyman Kabıkçı'ya saldırıya, ormana götürüp öldürmekle tehdit etmiştir. Çeşitli sorular sorarak, bölgedeki konumunu öğrenmek istemişler, istediklerini alamayınca polislerin jefi, "bizim yüzümüze iyi bak beni unutmama sana yakında öyle bir iz bırakacağım ki, ömür boyu unutamayacağını" diyerek tehdit etmiştir. Arkadaşlarımız bu tehditlere gereken cevabı vermiş, devrimin o ve onun gibilerinin peşinde olduğunu suratlarına haykırmıştır. Arkadaşlarımız daha sonra aranması gerektiğiyle Beyoğlu adliyesine götürülmüş, serbest bırakılınca da başka aranması var diyerek İstanbul Adliyesi'ne götürülmüş, akşam 17:00 sularında Aksaray'da serbest bırakılmıştır.

Faşist devlet bunu iyi bilmelidir ki Leninist politikalar, Denizlerin yoldaşları tarafından emekçi halka ulaştırılmaya devam edecek. Biliyoruz ki, bu saldırı onların bir çöküşe girmiş olmalarının acizliğindedir. Bimdi Denizler gibi ileri atılmanın zamanıdır. Baskılar devrimi engellemez.

Yıkıllı'da Saldırı ve Tehditler Sürüyor!

Yıkıllı'da saldırı devam ediyor. 6 Mayıs mitingi hazırlıklarımız çerçevesinde 13 Nisan Perşembe akşamı, saat 21:00 sularında "Halkın Denizi Denizlepen Halkla Buluşuyor Mücadele Birliği" imzalı afişleri asarken Mücadele Birliği okurları Süleyman Kabıkçı ve Haydar Bayar gözaltına alınmış ve Yıkıllı karakoluna götürülmüşlerdir. Daha sonra karakola gelen Vatan ve Sefaköy Terörle Mücadele Şubesi polisleri, 3 gün aradan sonra tekrar gözaltına alınan okurumuz Süleyman Kabıkçı'yı tekrar tehdit etmişlerdir. Bir de okurumuzun tutuklanması için "sana muhtarlığın molotoflanması eylemini de yakalım da gör, bir cezaevinde söyleyelim de sana özel yönelim gösterebilirsin, sen bizim bahşımıza bela mışsın, bir daha gelirsen şubeden ölüm çıkar" diyerek tehditler savurmuşlar ve sinirden kudurmuş bir şekilde saldırmışlardır. Sonrasında ise para cezası kesmişlerdir. Gece 02:00 de serbest kalan okurlarımıza bu ilk saldırı değildir. Biz biliyoruz ki son da olmayacak. Ama onların tehditler savururken unuttukları bir şey var: DEVRİM katillerin, işkencecilerin, tecavüzcülerin peşinde...

Yıkıllı'da Saldırı

1 Mayıs'ın yaklaştığı bu günlerde çelik kiler iyiden iyiye netleşti. Kıyıl 1 Mayıs geçen senelerde olduğu gibi bu sene de Leninistler tarafından özüne uygun bir şekilde Taksim'de saat 12:00'de kutlanacak. Geçen sene, "bir dahaki sene kesin Taksim'deyiz" diyenler, yine Taksim'e sırt çevirdiler. Bilmiyorlar ki Taksim'e sırt çevirmek demek devrim'e sırt çevirmek demektir...

"Söylenimin en iyi yolu yapmaktır" diyen Leninistler, bu sene de söylediklerini yapıyor ve Taksim'e çıkmaya hazırlanıyor. Bunun karşılığında burjuvazinin de saldırıları gün geçtikçe artıyor. Bu saldırılar Yıkıllı'da daha yoğun yaşanıyor. Her bölgede olduğu gibi Yıkıllı'da de önlükler giyip megafonla sesli ajitasyon yapan Mücadele Birliği okurları, akşam saatlerinde evlere, yoldan geçen insanlara, kahvelere, işyerlerine bildiri dağıtıyor ve Leninistlerin 1 Mayıs'ta yine saat 12:00'de Taksim Meydanı'nda olacağını duyurarak tüm emekçileri Taksim'e çağırıyor. 21 Nisan akşamı saat 20:00 sularında Leninistler, önlükler giyerek megafonla sesli ajitasyon yaparak bildiri dağıtmaya başladı. İnsanların ilk sokaktan itibaren ilgiyle karşıladığı çalışmada balkonlardan insanlar zafer işareti ve alkışla Leninistlere destek veriyorlardı. Esnaflar ise, "Yıkıllı sizinle gurur duyuyor" diyorlardı. Dört sokak boyunca ajitasyon yapan Leninistlere 5.sokakta saldırıya polis, Parseller Caddesi'nde 1 hafta içinde iki kere gözaltına alındığı arkadaşlarımız Süleyman Kabıkçı'ya saldırıya ve tekrar gözaltına almaya çalışmıştır. Kelepçeyi uzun süre takamayan iki polis 20 dakika arkadaşlarımızı polis otosuna sokamamıştır. Slogan atan ve bir anda otunun etrafında toplanan esnaf ve emekçilere ajitasyon yapan okurumuzu yerde sürükleyerek saldırmışlar ve halk iyiden iyiye toplanıp tepki gösterince, polisler geri adım atmışlardır. "Halk galeyana gelecek bindir bunu gidelim" diyen polisler birbirleri ile tartışmış, arkadaşlarımızı arabaya sokamayınca "bu PKK'lı" diyerek halkı kışkırtmaya çalışmıştır. Bir kaç faşist de akillarınca polise destek vermek istemiş ama arkadaşlarımız "burası sizin faşist mahalleniz değil, devrimcilerin mahallesi" diyerek polisi ve sivil faşistleri uyarmıştır. Bunun üzerine geri adım atmışlardır. Bu esnada yoldaşına yardımına gelen bir bayan Leninist polise müdahale etmiştir. Polis onu da gözaltına almak istemiş, ama buna etrafa toplanan esnaflar engel olmuş, arkadaşlarımız işkencecilerin eline vermemişlerdir. Arkadaşlarımız karakola götürülürken, bir bayan okurumuz yere düşen bildirileri insanlara dağıtmış ve ajitasyon yapmıştır.

Karakola gelen Sefaköy ümleri, "yine mi sen geldin, artık yeter, muhtarlığın molotoflanmasını sana yıkacağız, o gittiğin Ekin Sanat'ı da tinerilere yaktıracağam, buradan da kurtulursan, seni sokak aramızda indiricem, kayıplar listesine yazacağım seni, sana bundan sonra özel önem alacağız ona göre kendine dikkat et" diyerek arkadaşlarımızı tehdit etmiş, daha sonra da saldırmışlardır. Karakolda beklenen arkadaşlarımız, gece 12:00'de para cezası kesilerek serbest bırakılmıştır.

Saldırı Yıkıllı'da gün be gün artıyor. Çünkü onlar da Leninist Partinin politikalarının Yıkıllı'da emekçi halkı tam anlamıyla sardığı zaman, onları ne gibi tehlikelerin beklediğini çok iyi biliyorlar...

BASKILAR GÖZALTILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NA TAKSİM'E

DENİZ, YUSUF, İNAN, SAVADA DEVAM!

Yıkıllı'dan Mücadele Birliği Okurları

“Ama Mutlaka Bir Gün Biz Kazanacağız”

Merhaba Y.E. Mücadele Birliği okurları;

Ben emekçiyim, yaşadığımız şehrin sokaklarının toplumsal açıdan daha temiz olabilmesi için emek harcayan bir temizlik işçisiyim. Halkımızın deyişiyle çöpçüyüm. Her emekçinin yaşadığı bir zorluğun kendisini bu iş kolunda da görebilirsiniz. Öncelikle bu sorunların doğmadığına asıl nedenin kendisini iyi bilmeliyiz ve anlamalıyız. Tabii ki bu sorunun ana nedeni işçi sınıfının örgütsüz olmasıdır. Bilindiği üzere belediyenin asli görevlerinden bir tanesi de beldenin temizliğidir. Yerel Yönetimler Yasası'na göre, taşeron firma aracılığıyla belediyeler temizlik, park, bahçe, yol vb. işlerini taşeron firmalara verebilir ve hatta taşeron firma da başka bir firmaya işini yaptırabilir. Bu düzenlemenin kendisi aslında işçi sınıfının mücadelesini hedef almaktadır. Amaç, kelimenin tam anlamıyla işçi sınıfı mücadelesini baltalamaktır. Özelleştirmenin esprisi tekellere yeni rant alanları yaratmak, para babalarının parasına para katmaktan başka bir şey değildir. Özelleştirmeden önce belediye bünyesinde çalışan işçiler sendikaliydi, yani örgütlüydü de diyebiliriz. Tabii ki asgari ücretin üzerinde bir ücretle çalışıyorlardı ve işçiler diğer sosyal haklarını sendikal yollardan elde ediyorlardı. Özelleştirmeyle birlikte bu kazanımları haklarını kendisini işçiden alan yerel yönetimler daha büyük maliyetlerle bugün için taşeron firmalara peşkeş çekiyorlar. Evet belki, özelleştirmeyle birlikte artan bir işçi sayısı oldu ve hatta sokaklarımızda süpürgeci işçileri de görebiliriz. Bu işçiler o beldenin de aynı zamanda sakinleridir. Bilindiği gibi çevre ve temizlik vergisi adı altında alınan bu ödenekleri biz temizlik işçileri de ödüyoruz. Taşeron firmalar bu durumda sadece organizasyonu sağlayan konularının dışında, hiçbir iş görmeyen birer para babasıdır. Bunlar, belediyeye işçiler arasında bir köprü konumundadır. Eline bir çöp dahi deşirmeden trilyonlar kazanan birer sömürücüdürler. Her yıl aldığı ihalelerle trilyonlarına trilyon katar. Akmercan Temizlik bunlardan bir tanesidir. Akmercan işçileri asgari ücretle çalışmaktadır. Saatlerce arabanın arkasından koşan biz işçiler günlük en az 12 ton, en fazla 30-40 ton arasında çöp atmaktayız. Ton hesa-

bından yola çıkarsak bunu aylıkta vurduğumuzda çok komik bir ücret karşılığı bu işi yaptığımızı görebilirsiniz. Bu ücret karşılığında yaptığımız işin her türlü tehlikesi var. Örneğin; bilinçsizce çöp poşetinin içine konulan cam kırıklarının açtığı derin kesiklikler. Böyle bir durumda parmağın kaybeden işçi arkadaşlarımız dahi var. Zamanında çöpünü çıkartmayıp, sırf çöpü alınsın da ne olursa olsun deyip 5. kattan hızla atan bilinçsiz vatandaşlarımızdan kaynaklı sakatlanan ve hatta Zeytinburnu beldesinde yaşamını kaybetmiş bir işçinin olduğunu biliyor musunuz? Bize verilen malzemelerin iş elbisemizin dışında aynı zamanda iş kazalarına ve mesleki oluşabilecek hastalıklara karşı koruduğunu söylemek komik olsa gerek. Bize verilen yadurlukların su almasından kaynaklı, işin doğası gereği bir de sokaktayız, tabii ki saatlerce yağan yağmurun altında ne durumda olduğumuzu tahmin edebilirsiniz. Her yanımız su içinde, soğuk rüzgarla birlikte parmaklarımızın ucunu dahi hissetmeyen işçilerin homurdanmalarına belki şahit olmuşsunuzdur. Hele hele o soğuk kış aylarında kulaklarımızı boğan o soğudun sesi beynimde yer ediyor ve sırtımızdan geçinlere rahmet okutan küfürlerimiz geliyor aklıma.

İki kez greve giriştik, ikisinde de patron galip çıktı. Niye mi? Sınıf bilinçli işçi olmadığımızdan yani örgütsüz oluşumuzdan kaynaklı. Patrona yalakaşık yapanlardan kaynaklı kazanamadık. Ama mutlaka bir gün biz kazanacağız. Yazın başında da belirttiğim gibi, temizlik işçisiyim, günde 12-30 ton arasında çöp atan bir emekçiyim. Asgari ücret alan, bir de SSK'dan başkaca hiçbir şeyi olmayan, zincirlerimi katmazsak, bu partlarda yaşamını idame ettirmeye çalışan bir emekçi... İnsanlar bizim onlara çöp atmama rağmen, haftada bir çöp poşetini dahi zor dolduruyorum. Çünkü aldığımız ücretle tüketim yapma olanamız yok, sağlıklı beslenemiyoruz. Yetmiyor!.. Evli olup en az bir veya iki çocuğa sahip olan işçi arkadaşlarımız direnir haklarını örgütlü bir şekilde almak yerine çareyi ek bir işte çalışmakta bulmuşlar. Ee, iyi beslenemeyen yorgun ve uykusuz düpen vücut nereye kadar dayanabilir ki? İnsan sosyal bir varlıktır diyoruz, bırakın sosyal bir etkinlikte olmayı, çocuklarının dahi yüzünü göremeyen işçiler var. İnsanlarla iletişim kurmakta dahi zorlanabiliyoruz. Eve geç saatlerde giden bu insanlar doğal olarak o saatte uyuyan çocuğuyla görüşmüyor. Nasıl bir tiyatroya, sinemaya ya da toplumu ilgilendiren toplumsal içerikli bir söyleşiye katılırsın? “Yazıklar olsun” demek geliyor içimden “yazıklar olsun”.

Gazi'den Bir İşçi

GAZİ'DE 1 MAYIS ÇALIŞMALARI

Proletaryanın kapitalizme karşı birlik, dayanışma ve mücadeleye günü olan 1 Mayıs yaklaştıkça heyecanlar artıyor. Bu sene de 1 Mayıs, içi boşaltılarak anlam ve öneminin dışında yerlerde kutlanıyor, Leninistler dışında. 1 Mayıs'ı “Kızıl Meydan”da Taksim’de kutlayacak olan Leninistler, çalışmalarına aralıksız devam ediyor.

Bu çalışmalardan birisi de Gazi Mahallesi’nde düzenlenen her gün yapılan sesli ajitasyon propaganda çalışmaları. 21 Nisan’da yapılan çalışmalarınızla paylaşmak istiyoruz:

Akşam saat 18:30’da üzerinde “1 Mayıs’ta Taksim’e” yazılı Deniz tişörtleri giyildi. Daha sonra mikrofonla Heykel Park, Sekizevler Caddesi’nden Cemevi önüne kadar sesli ajitasyonla Gazi halkı 1 Mayıs’ta Taksim’e çağırıldı. “İşçiler, e-

mekçiler, gençler, kadınlar kapitalizmin bize sunduğu yoz kültüre hayır demek için, ücretsiz sağlık, ulaşım, eğitim hakkı için, 1 Mayıs’ta, saat 12:00’da Taksim Meydanı’nda buluşalım. Kapitalizm öldürür sosyalizm güldürür. Gülmek herkesin hakkı.” Kuşlama ve pullamalar yapıldı, 1 Mayıs’ta Taksim’e çağrı yapan bildiriler dağıtıldı.

Yapılan sesli ajitasyona ve dağıtılan bildirimlere Gazi halkı yodun bir ilgi gösterdi. Geçilen yol boyunca balkonlarda aileler kimi zaman alkışlayarak, kimi zaman da 1 Mayıs’ta Taksim’de olmanın anlamını sorarak ilgisini gösteriyordu. Bu şekilde yapılan ajitasyon ve propaganda çalışması, akşam saat 21:00’a kadar sürdü. Daha sonra Aydırdı Sanat Merkezi’nde içlerinde çeşitli iş kollarından işçilerin bulunduğu işçilerle 1 Mayıs’ın tarihi üzerine sohbet edildi. 1 Mayıs’ta neden Taksim’de olmak gerektiği konuşuldu. Tüm Gazi sokakları gezip bu çalışmalar 1 Mayıs’a kadar her gün yapılacak.

Erzincan Faşizme Mezar Olacak

Bütün dünya ile beraber üzerinde yaşadığımız topraklarda da kapitalizmin yaşadığı buhran, sınıf çatışmasının kaçınılmaz hale getirmiştir. Tarihi süreç içinde edinilen tecrübeler göstermiştir ki sınıf savaşımının kaçınılmaz hal aldığı dönemlerde kapitalist sistem varlığını devam ettirebilmek, sınıf savaşımının üstünü örterek içinde bulunduğumuz yılmayı geciktirmek için faşist örgütlerle işbirliği içine girmiş ve birçok katliam gerçekleştirmiştir.

8 Nisan günü Erzincan Gençlik Derneği üyelerinin tecridi protesto için Vakıflar Yphanı önünde düzenledikleri basın açıklamasına polis tarafından getirildiği 'Alperenler Ocakları' mensubu 100 ka-

dar faşist, polisin de desteğini alarak saldırmıştır. Saldırı sonucu linç edilmeye çalışılan protestocu eylemciler, bu faşist saldırıya da protesto etmek için iki gün sonra gene Vakıflar Yphanı önünde toplanmışlardır. Ve yine faşist polis, yine faşist köpeklerini yanına alarak bu gruba saldırmış, tesadüfen eylem alanının olduğu yerden geçmekte olan DTP İl Başkanı Hüseyin PAHİN'i hedef göstererek, yine salyaly köpekleriyle beraber saldırmıştır. Alevi halkın yodunlukta olduğu Cumhuriyet Mahallesi'ne yönelmiş ve polis ile faşist köpeklerinin mahalle sakini birçok insana saldırmaya kısa zamanda birçok yerde yankı bulmuştur.

Biz de Eskişehir'de bu faşist saldırıyı protesto etmek için Mücadele Birliği, SDP, ESGD, Devrimci Demokrasi, BDSP, ESP, EHP, Halkevleri olarak saat 14:00'da Vardar Yp Merkezi'nin önünde toplanarak "Erzincan Faşizme Mezar Olacak" dövizlerimizle ve bayraklarımızla eyleme katıldık. "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Yaşasın Halkların Mücadelesi", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları epliğinde Hamamolu'ndan, basın açıklamasının yapılacağı Migros Adalar önüne doğru yürüyüşe geçtik. Yürüyüş esnasında bir kişi "Kahrolsun PKK" diye bağıarak provokasyon yaratmaya çalıştı. Halktan kimsenin desteğini almadığı, tam tersine faşist saldırılara karşı yapılan bu eylemimizi halkımızın desteklediğini gözlemledik. Adalar Migros önünde basın açıklaması okunarak faşist saldırılar kınandı ve faşizme karşı sessiz kalınmayacağı belirtilerek, son günlerde özellikle Anadolu Üniversitesi ile Osmangazi Üniversitesi'ndeki devrimci öğrenciler ile Kürt öğrencilere saldırıların yodunlaştığı vurgulandı. Basın açıklamasının ardından, müzik epliğinde marşlar söylenerek halaylar çekildi ve eylem sona erdirildi.

**YAPASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ
FAŞİZME KARŞI SİYLAH BAPINA!
DENİZ, YUSUF, İNAN SAVAŞA DEVAM!**

Eskişehir Mücadele Birliği Platformu

"Emperyalizm Irak'ta Son Nefesini Alıyor"

Emperyalist-kapitalist sistemin krizden kurtulmak için dünya halklarına karşı bağılattığı III. Dünya Savaşı tüm şiddetiyle sürüyor. Afganistan'dan sonra Irak'a saldırı ABD Irak'ta hiç ummadığı büyük bir direnişle karşılaştı. Irak'ta sürmekte olan direnişin sesini daha gür duyurabilmek için Gazi Ayyıldız Sanat Merkezi'nde bir panel düzenlendi. 9 Nisan'da gerçekleşen "Irak Direniş Cephesi" konulu panele konuşmacı olarak Irak Özgürlük Cephesi'nde yer alan Irak Kadın Hakları Savunma Merkezi üyesi Saher Mahdi katıldı.

Panel, bugüne kadar ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları anısına saygı duruşu ile başladı. Daha sonra oturumun ilk bölümüne geçildi. Irak'ta direnişin rolüne değinen Iraklı sosyalist bir konuk: "Irak işgalinin başladığı

özellik gün de ABD ve onun işbirlikçileri kolay olmayacağı tahmin ediyorlardı ama ilk günden beri direniş var büyüterek devam ediyor. Onlar büyük kayıplar veriyor.

... ABD ve işbirlikçileri Ba'dat'ın kapısında idam edilecekler. İşgalde gelen iktidarı tanııyoruz. Bu anda Irak'ın tüm alt yapı sistemleri tahrip edilmiştir. Direniş Irak'tan tüm işgalci askerler çıkıp gidene kadar sürecektir." dedi. Daha sonra Irak'taki direniş,

direnişte kadınların rolünü anlatmak üzere Saher Mahdi söz aldı. Mahdi, emperyalizmin Irak'ta son günlerini yaşadığını söyleyerek: "Direniş bu an Irak halkının tamamını temsil etmektedir. Dünyanın en zor koşullarında direniş sürmektedir. Bu anda direniş dünyanın en büyük, en güçlü emperyalistlerine karşı savaşıyor. ...Direniş bir haklıdır. Irak'ta işbirlikçiler direnişi kötülemek için direniş adını kullanarak operasyonlar düzenliyorlar, camileri bombalıyorlar. Ama halk onların işbirlikçiler olduğunu biliyor.

...Direnişin daha yıllarca sürecektir cephanesi ve maddi gücü var. Bizler seçimleri boykot ettik. Direniş başarıdan başarıya koşuyor. Irak'ta işgal güçlerine, ABD'nin resmi olarak kabul ettiği rakama göre, günde 300-500 arası saldırı düzenleniyor, ama bu, gerçeği yansıtmıyor. Gerçekte işgalcilere karşı 700-100 arası direnişler tarafından operasyon düzenleniyor. Direniş kurtuluşa kadar." dedi. Konuşmacıların söz almasından sonra panelin ikinci bölümüne geçildi. Soru cevap bölümünden sonra panel sona erdirildi.

DEVRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ

Faşizm, işçi ve emekçilerin sesi olan devrimci başına, devrimci basın emekçilerine her yönden saldırıya devam ediyor. Devletin işçi ve emekçilerin, devrimcilerin, tutsakların sesini dünyaya duyurmak üzere yola çı-

kan devrimci başının sesini kesmek, vahşetini gizlemek için giriştiği son katliam, Devrimci Demokrasi muhabiri İlyas Aktaş'ın katledilmesi oldu.

Muş kırsalında katledilen HPG gerillalarının Diyarbakır'da düzenlenen cenaze töreninin ardından gerçekleştirilen protesto eylemleri esnasında halka pervasızca ateş açan, kadın, çocuk demeden katleden devlet, İlyas Aktaş'ı da kafasından ağır yaraladı.

29 Mart günü, Diyarbakır'da yapılan eylemler sırasında polislin ateş açarak vurduğu bir çocuğa yardım etmek isterken polis tarafından engellemeyle ve tehditle karşılaşılan İlyas Aktaş, ertesi gün, Yeniköy Mezarlığı yolu üzerinde gene polislin açtığı ateş sırasında bağından yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Durumu ağır olduğu için Ankara'ya Hacettepe Hastanesi'ne getirilen İlyas Aktaş'a vurulmasının ancak 7. gününde müdahale edi-

lerek yoğun bakıma kaldırıldı. 7 Nisan günü beyin ölümü gerçekleşen İlyas Aktaş, ailesinin isteği doğrultusunda birkaç gün daha yaşam ünitesine bağlı olarak yatırıldı.

Devletin devrimci başına, çalışanlarına, devrimci gazetecilere yönelik ilk saldırısı değil bu. Büro başkanları, tutuklamalar, katletmeler yıllardır sürüyor. Bunun için 13 Nisan günü Galatasaray Postanesi önünde bir basın açıklaması düzenlendi. "Susmadık, Susmayacağız, Devrimci Demokrasi" pankartı açan Devrimci Demokrasi gazetesi çalışanları ve okurları, geçmişte Musa Anterlerin, Ferhat Tepelerin, Metin Göktepelelerin de devlet tarafından katledildiğini belirttiler. Ve İlyas Aktaş'ın katledilmesindeki tek sorumlunun devlet olduğunu söylediler. Okunan açıklamanın ardından sloganlar atan Devrimci Demokrasi çalışanları, basın açıklamasını sona erdirdiler.

**DEVRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ!
İLYAS AKTAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!**

AMED SERHILDANLARI İÇİN ALMANYA'DA BİLGİLENDİRME STANDI

Geçtiğimiz ay Amed'de başlayıp Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir yanına yayılan ayaklanmalar hakkında bilgi vermek ve faşist Türk devletini tehir etmek amacıyla Almanya'nın Reutlingen kentinde Kürt yutseverleriyle birlikte ortak bir stand açtık. Reutlingen'in en işlek meydanında Reutlingen Kürt Kültür Derneği ile Emek Kültür Merkezi'nin ortak açtığı ve onbeş kişinin görev aldığı stand ve çevresinde biri Yek-Kom imzalı, diğeri Yurtsever dostlarımızla ortak hazırladığımız bildirileri dağıttık. Karşılaştığımız yoğun ilgi nedeniyle bildiriler kısa sürede tükeni.

Stand çatısı etrafında konan büyütmüğ katliam resimleri, Alman emekçilerinin dikkatini çekti. TC Bağbakanı Erdoğan'ın "kadın da olsa çocuk da olsa gereken yapılacaktır" sözüyle biten konuşmasının bir bölümünü Almancaya çevirip katledilmiş çocuklarımızın resimlerinin yanına koyduk. Ayrıca standda detaylı bilgi vermek üzere iki adet dosya hazırladık.

Denilebilir ki, en son seçimlerde Alman burjuva partilerinin kurduğu seçim standlarından daha yoğun bir ilgi gördük.

Bu çalışmaya ve ilgi, Türkiyeli faşistleri rahatsız etti, ancak herhangi bir provokasyona cesaret edemediler.

Yerel düzeyde de olsa mücadele birliği sağlandığı takdirde, basit mücadele araçlarının bile etkili olduğunu dostlarımızla bir kez daha görmüğ olduk. Bulduğumuz yerlerde bu mücadele birliğinin sağlanması için elimizden geleni yapmaya devam edeceğiz.

YAŞASIN KÜRT VE TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ

**Reutlingen
Emek Kültür Merkezi**

DEVRİMCİ SANAT ENGELLENEMEZ!

23 Mart Perşembe günü Aylığı Sanat Merkezi, Yeni Kapı Tiyatrosu, Ada Kültür Merkezi, Duvara Karşı Tiyatro Topuluğu, Tiyatro Ankara, Devrim Tiyatrosu, Van Behir Tiyatrosu ve Meşale Organizasyon ortak bir basın açıklaması yaparak devrimci sanat üzerindeki baskıları protesto etti. Açıklama saat 13.30 da Konak Devlet Opera ve Balesi binasının önünde başladı. Devrimci Sanat Engellenemez yazılı pankart açan grup adına açıklamayı Yeni Kapı Tiyatro oyuncusu okudu. Açıklamada;

"Akşam evine giderken bağından vurularak öldürülen Önder Babat, kaçırılarak tecavüz edilen Sevda Aydın, ve cezaevleri ile ilgili film çekerken kendisini cezaevinde bulan Serap Kervancı hatırlarımızdaki şıaklığı koruyor..."

"Bizler bu ülkede sanat yapmaya çalışanlar; ritüelden sahneye uzanan yolda tek engelimizin, yoksulluk, sahne bulamamak, dekor ve kostüm olmağının ne yazık ki payarak öğreniyoruz. Oyunlarımızı kimi ödenekli tiyatrolar gibi politik mesajlarını keserek vermediğimiz için olsa gerek, sansürlü oyundan payımıza; işkence, tecavüz, gözaltı, tutuklama, oyun yasakları ve hatta kurşun düğüyor" denildi.

Ardından en son Yeni Kapı Bilim Kültür Sanat Topuluğu'nu kuran ve geçtiğimiz günlerde tutuklanan Uğur Güdük'ten bahsedildi.

Açıklamanın sonunda "Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'ne Düzenlenen Komployu Kınyıyoruz", "Uğur Güdük Serbest Bırakılışın", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Yaşasın Devrimci Sanat" ve "Yaşasın Sanatçı Dayanışması" sloganları atıldı

Mücadele Birliği/İzmir

EMPERYALÝZMÝN BOĐAZINDAKÝ KILÇIK: MÝLOSEVÝÇ

ABD ve AB emperyalistleri, Yugoslavya'yı parçalayan iç savaşta işledikleri insanlık suçlarının en önemli tanıtıcısını ortadan kaldırdılar. NATO'nun katliamlarını örtbas etmek amacıyla kurulan utanç verici Lahey Mahkemesi, Miloseviç'e hüküm giydirmek için çok çabaladı. Ancak Miloseviç, aleyhindeki tanıklıkları ve kanıtları tek tek çürüttü. Ne emperyalist başın, ne de Türkiye'de faşist başın, Miloseviç'in mahkemesi sürecinde emperyalizmin yalanlarını açığa çıkaran bu savunmalarına tek satır olsun yer verdi. Dünya halkları, bu utanç mahkemesinde olan bitene dair hiçbir şey öğrenemedi.

Nihayet mahkemede karar aşamasına gelindiğinde, bütün tanıklar ve kanıtların parmakları gerçek suçluyu göstermeye başlayınca, "dosya kapandı". Miloseviç, kendisine verilen ilacların ona korkunç bir son hazırladığını fark etti. Ölümünün ardından mahkeme, Miloseviç'in bilerek o ilacları aldığını iddia etti. Yalanlarla kurulan bir mahkeme, görevini yerine getirdi: Emperyalizmin boğazına takılmış bir kılçık olan Miloseviç, yok edildi.

Miloseviç, Balkanlar için, ne bir Beloyannis'ti, ne de Dimitrov. Ama en azından Dreyfus'tan daha fazla sahiplenmeyi hak ediyordu. "Karanfilli adam" Beloyannis ve "proletaryanın yidiit evladı" Dimitrov, faşizmin mahkemeleri karşısında hiçbir zaman yalnız olmadılar. Dünya komünist hareketi tek vücut, bu büyük önderleri desteklemişti. 19. yüzyılın sonunda Fransa'da casuslukla suçlanan Yahudi kökenli subay Dreyfus'a da benzer bir destek sağlamıştı. Ama Miloseviç, bu desteği görmedi. Hak etmediğinden değil. Emperyalist başının beyinleri kirlenmek, ruhlara tecavüz etmek ve vicdanları aşılamak için bir laşım çukuru gibi aktığı yalanları, en başta Avrupa'nın pembe renkli komünistlerini, troçkist çevreleri ve her türden oportünistleri de etkilemişti. Onlar, ya Miloseviç'in açıkça düşmanı kesildiler ya da tarafsızlık adına, emperyalizme bu konuda dolaylı destek verdiler. Emperyalist başının laşım çukurunun beyinleri nasıl etkilediğini görmek isteyenler, Bosna ve Kosova savaşları sırasında, Türkiye'nin ortalama solunun

neler yazdığına bakabilirler. Söz uçar ama yazılar, tarihe belge olarak kalırlar. Miloseviç'i faşist, UÇK (NATO'nun silahlandırıldığı suç çetesi)'yi kahraman ilan edenler; Kosova'da toplu mezarları ve onbinlerce tutsak olduğu iddialarını tekrarlayanlar... Yalanlar, utanç ve vicdan duygularını öldürdüğü için, o yazıları gördükçe, havaya bakıp işlik çalan oportünizmi anlayabiliyoruz.

NATO'dan Önce IMF Bombardımanı

Miloseviç'i emperyalizmin baş hedefi haline getiren süreç, Yugoslavya'da patlak veren iç savaş öncesine dayanıyor. Yugoslavya, aldığı dış kredileri geri ödemekte zorlanınca, IMF'nin "yapısal uyum" dayatmalarına teslim oldu. Bu teslimiyette, o zaman (1986-1990) federal hükümetin başı ve federal bütçeyi yönetme yetkisine sahip başbakan Markoviç'in ABD yanlısı oluşunun etkisi vardı. IMF'nin esas hedefi, "toplumsal mülkiyet"li işletmelerin hepsinin kapatılması ve yadmalanmasını sağlamaktır. Federal bütçe ve merkez bankasının kontrol eden Markoviç'in desteğiyle, IMF programı hayata geçti. 89 yılında enflasyon, %1000'in üzerine çıktı, devalüasyonlar birbirini izledi, sanayide çalışanların üçte biri kısa sürede işsiz kaldı. Federal bütçeden, cumhuriyetlere ayrılan ödenekler, borç ödemeye harcandı.

89 yılında Yugoslavya'yı oluşturan cumhuriyetlerden Sırbistan'ın hükümet başkanı seçilen Miloseviç, federal başbakan Markoviç'in ekonomik programını resmen reddetti. Ocak 1990'da 650 bin işçi, Miloseviç'in çağrısıyla Belgrad sokaklarını doldurdu. Boşnaklar, Hırvatlar, Slovenler, Makedonlar, Sırp kardeşlerini desteklediler. IMF programını çöpe atan Miloseviç, emperyalizmin düşmanı haline gelmişti bile.

Tito, döneminde bolluk ve kardeşlik ülkesi olan Yugoslavya, işbirlikçi Markoviç'in elinde yalnızca birkaç yılda, yoksulluğun ve sefaletin kol gezdiği, umutsuzluk içine düşen insanların milliyetçilik zehrini içmeye hazır olduğu bir ülke haline geldi. 1990'da yapılan seçimlerde, birleşmiş kardeş-devrim, Hırvatistan, Bosna ve Slovenya'da komünist partileri yenilgi-

ye uğrattı.

Hırvatistan'da bađa gelen Tudjman, II. Dúnya Savağı'nda Nazilerle iğbirliği yapan fağist Ustađa Partisi'nin savunucusuydu. Hırvatistan'ın bağımsızlığını ilan eden Tudjman'ı hemen 4 gún sonra tanıyan Almanya, iđ savağı bağlatan iğaret fiğeini ateşlemiş oldu. Tudjman'ın izinden giden bir diğer fağist-gerici, Aliya İzzetbegović oldu. Cezayir'de kitleleri boğazlayan dinci-gericiler, Afganistan ve Çeçenistan'da CIA'nın emrinde savağanlar; dúnyanın en kanlı dinci-fağistleri Bosna'ya akın ettiler.

Sorunun barışçı yollardan çözümü için 1992'de Londra'da bir araya gelen taraflar, Bosnalı Sırpların lideri olarak tanıyan Karadzic'i masada buldular. Karadzic'i "taraf" olarak bu görülmelere sokan, bizzat İngiltere oldu. Emperyalizm, Bosna-Hersek'i tam bir sömürge haline getirebilmek, halklar arasındaki her tür dayanışmayı önlemek çabasındaydı. Karadzic, Bosna Sırplarının gerici örgütlenmesinin bağına geçerek, 1995'e kadar süren kanlı bir iç savağın yürütücüsü oldu. Halen daha aranan Karadzic, her seferinde kendisini yakalamak için yapılan operasyonlardan kurtuldu. BM askeri yetkilileri, Karadzic'in NATO tarafından korunduğuna dair kuşkularını defalarca dile getirdiler.

Bağımsızlıklarını ilan eden Slovenya, Bosna ve Hırvatistan, kısa sürede emperyalizmin uydularını haline geldiler. Tüm iğletmeler yağmalandı, altından kalkılmaz borç batağına gömüldüler, petrol ve maden yataklarına el kondu, üretim çöktü. Sayıları 70 bini açan NATO askerleri, toplumda çürümenin ve yozlaşmanın belkemiğini oluşturdu.

Kosova: Son Darbe

Ve yıl 1999. Hırvatistan, Bosna ve Slovenya, sömürgelere layık bir yaşam sürerken, Miloseviç, Sırbistan, Karadağ ve Kosova'yla birlikte, Yugoslavya'yı ayakta tutmaya çalışıyordu. Sarhoş Yeltsin'in arkasından ülkeyi yöneten Primakov'un Rusyasına giderek daha fazla yaklaşıyor ve ne NATO'nun, ne de IMF'nin dayatmalarına boyun eğiyordu.

ABD, bu durumu Balkanlar'daki egemenliği için büyük bir tehdit olarak gördü.

Yugoslavya'nın Rusya ile yakınlama örneğini, diğer Balkan ülkeleri izleyebilirdi. Diğer taraftan ABD, Doların karşısına Euro'yu çıkartan, NATO'yu zayıflatıp kendi birlik ordusunu kurma yolunda adımlar atan AB emperyalizmine, dúnyada hala kendisinin patron olduğunu göstermeliydi.

CIA tarafından organize edilen, İngiliz, Alman ve Türkler tarafından eğitilen bir kıyım çetesi, UÇK adıyla Kosova'ya gönderildi. UÇK, en adi

suçlara bulamış serserilerden ve mafya çetelerinden oluşturuldu. Bu çetenin bir Arnavut köyünü basıp, onlarca insanın toplu mezarlara gömüldü, tarafsız gözlemcilerin kanlılarına rağmen, tekeli basında hemen hiç yer bulmadı. Oysa UÇK çetelerini temizlemek için Kosova'ya giren Yugoslavya Federal Ordusunun operasyonları karşısında, tekeli basının histerik çöğökları anında yükseldi. Bu alçaklar güruhunun yalanlarına göre, Miloseviç Kosova'da soykırım yapıyordu.

Hepsi birer utanç abidesi olarak tarihe geçen bu tür haberlerin şahikasına, Türkiye'den Mithat Bereket imza attı. Rastgele ve alelacele gömüldü belli insan giysileriyle dolu bir tarlanın üzerinde, ağzından salyalar akararak dolayan bu yalancı, kameralara böyle diyordu: "İfte tam burada, yüzlerce Kosovalı Arnavut'un gömülü olduğu bir toplu mezar var". Alçaklıkta sınış tanımayan bu gazeteci müsveddesi, o tarladan çıkan tek bir ceset dahi gösteremedi. Tarlanın bir mizansen için kazılmış olduğunu bir çocuk bile anlayabilirdi.

Mithat Bereket gibi alçakların yalan yağmuru altında, NATO Yugoslavya'ya bomba yağdırmaya bağladı. 78 günün sonunda ülke, altyapısını çökmüş, 50 yıl öncesine dönmüştü. Aynı uçaklar, Kosova'ya da bomba yağdırdı. Açınmasız bombardımandan kaçmak için, binlerce Kosovalı sınıra yığıldı. Ve tabii bu da, Miloseviç'in "savağ suçu" olarak ilan edildi.

Emperyalizm, iğe bu ağağlık günahlarının üstünü örtebilmek için, utanç verici Lahey Mahkemesi'ni hazırladı. Miloseviç, eğkya tarzı bir operasyonla kaçırıldı ve mahkemenin karşısına çıktı.

Miloseviç, emperyalizmin Balkanlardaki en büyük hedefi ve düşmanıydı. Onun sosyalizme dair fikirlerini ve uygulamalarını paylaşamayabiliriz. Yine de o, hiçbir zaman milliyetçi olmadı. Tersine, milliyetçiliği Yugoslavya için en büyük tehlike olarak görüyordu. 1989 yılında Kosova'da yaptığı bir konuşmada, tam da bunu dile getirmişti. Alman gerici basın tekeli, Frankfurter Allgemeine Zeitung, bu konuşmayı çarpıtarak dúnyaya duyurduğunu, yakın zamanda itiraf etti. Miloseviç, Tito'nun mirasını izleyerek, "Bağlantısızlar Hareketi"ni sürdürmek isteyen, topraklarında NATO ve IMF varlığını reddeden;

bir zamanlar kardeşliğin boy verdiği ülkesinde, emekçilere kaybettiklerini geri kazandırmaya çalışın bir liderdi.

Birgün, Lahey'deki utanç mahkemesinin kayıtlarını tüm dünya öğrenecek. Miloseviç, utanç mahkemesiyle uzlaşmak yerine, emperyalist yalanları tek tek açıda çıkardığı için, infaz edildi. Ama tarihe emperyalist kudurganlığın ülkesinde yol açtığı yıkım ve vahşetin belgelerini bıraktı.

O, son görevini böyle yerine getirdi.

Anlamýný Bulmuş Bir Yaşam: Güneşimiz Sibelimiz

**“Yaşamayı ciddiye alacaksın
Hem de o derece, öylesine ki
Mesela kolların bađlý arkanda sırtın duvarda
Yahut kocaman gözlüklerinle bir laboratuvarda
İnsanlar için ölebileceksin**

**Hem de yüzünü bile görmediğin insanlar için
Hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken
Hem de en güzel, en gerçek şeyin
Yaşamak olduğunu bildiğin halde”**

“Tüy kadar hafif/ Tarih kadar ağır” bir savaççıydı Sibelimiz. Nazým ’ın “Yaşamaya Dair” adlı bu şiirini çok severdi. Ve tam da bu şiirdeki gibi yaşamayı ne kadar ciddiye aldığını göstererek ölümsüzleşti. “Yüzünü bile görmediği” insanlar için yaşamını feda etti. Hem de bir çocuk merakıyla yaşamı keşfe çıkmışken, hem de en güzel, en gerçek şeyin yaşamını bir davaya adanmanın bilincine varmak olduğunu anlamışken, hem de Marie Crue gibi, yaratmak için ölmenin yani ölümsüzlüğün sırtına varmışken... Denize dönmek için. Deniz gibi olmak için.

Bir güneş gibi, suların aynasında boy verip görünmek istiyordu canıyolduğumuz. Mavi Atlası kızıl bir perit daha çekecek, güneşin kızılığını içimize yayararak, başka kıtalarda, başka okyanuslarda, başka yıldızlarda, başka bir evrende doğmaya gitti. İpincecik bedeniyle evrenin türküsünü söylemeye gitti...

Hala ufak tefek bir kadın savaççı, kollarının altına sıkıştırdığı Kapital ciltleriyle geçer gözümüzün önünden. Hala, durup dinlenmeden çalışan bir işçi arı dolabır gecekonduların. Beyniyle bal yoğurur, yoksul gecekonduların sunmak için. Kapıları çalar birer birer. Bekler de yiyebilirler, bütün çocuklar “kırmızı elmalar gibi gülebilsinler” diye erkenden çıkar yollara. Çocuklar bir daha aç kalmayınlar diye, genç ömrünü pay eder onlara...

Bir damla gözyaşıdır yüreğinde biriktirip son an'a sakladığı. Bu sömürü ve zulüm düzeninin hala yıkılmamış olduğuna bir hayıflanmıştır belki de, hala dünyanın bir çok yerinde çocukların açlıktan ölüpüne duyduğu öfkedir. Belki zaferin müjdesini yoldaşlarıyla paylaşamayacak olmanın hüznüdür...

Ama o büyük bir yürek ferahlığıyla, yaşamının anlamını bulmanın müthiş bahtıyarlığıyla uzanmıştır ölümsüzlük yatağına... Komünistlerin ancak böylesine hilesiz and içebile-

ceklerini göstermenin huzuruna sahiptir gencecik yüzü. “Sizsiz bir yaşamı asla kabul etmeyeceğim” dediği yoldaşlarına verdiği sözü tutmuş olmanın kıvancıyla doludur. Eriyen bedeninde büyüttüğü devrimin coşkusuyla doludur...

119 gün boyunca, her gün, her saat, her an çarpışmıştır düşmanla. Her anı eylem olan bir süreçten, başı hep dik çıkmıştır. Kendisini Nazi işgaline karşı savaşı Sovyet partizanlarına benzetiyordu. Sovyet partizanları en nihayetinde ölüyorlar ama gelecekte güneşten köprüler kuruyorlardı. Faşistler onların yaptıkları köprüleri yıkıyorlar. Sovyet partizanları, yeniden yapıyorlardı. Ve kızıl bir nehir akıyordu köprülerin üzerinden... Nazi ordularını bozguna uğratan, faşist safırları dağıtan, kızıl bir nehir...

Ve Sibelimiz, en ön sırada, en ön safta sürdürüyordu bu savaşı. O, “acemi kaptanların seyir defteri”nden öğrenmişti bu yolu. O, kendi kaptanının bilgelikle dolu defterinden öğrenmişti ve hep “alarga / daha alarga / daha, daha...” diyordu.

Ve düşlerinin sonsuza koğtuğu yerde ve sabrının çiçeklerinin açtığı yerde son sözü söylemek için çıktığı yolda ölümsüzleşti. O zaferi kazanmıştı. Tarihin en güzel yerinde, direnmeyi, savaşmayı bilmiş, Leninist saflarda, devrim mücadelesi içinde bulunduğu yaşamın anlamını şimdi yoldaşlarına bırakmıştı. Yaşamın türküsünü artık onlar söyleyecekti.

O ise artık, bütün gözlerin çevrili olduğu yerdedir. Sınıjsık parlıyor.

Zafere Kadar, Daima...

Sibel Sürücü Ölümsüzdür

Sibel Sürücü
22 Nisan 2001

Aysun Bozdoğan
26 Haziran 2001

Serpil Cabadan
Ölüm Orucu Eyleminin
305. Gününde

Onlar, aynı yolu yürüyen üç komünist kadın savaşçı...

Onlar, devrime inancın simgesi...

Onlar, Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Sibel ve Aysun yoldaşlarımız...

Onların bıraktığı bayrağı onurla dalgalandıran yoldaşımız

Serpil Cabadan eyleminin 305. gününde...

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

İşçiler, Kürt Halkı, Emekçiler, Gençler

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NA

Ezilen, sömürülen, kölelik altında tutulan bütün sınıfların 1 Mayıs'ı kutlu olsun! Dünya proletaryasının kapitalizme karşı savaş, birlik ve enternasyonal dayanışma günü olan 1 Mayıs 2006 şimdi bütün dünyada sömürülen, ezilen, kölelik altında tutulan sınıfların sosyalizm için, daha güzel, yaşanabilir bir dünya için ileri atıldıkları, bu soylu ve tarihi rolü oynamak için kanlarını dökmekte çekinmedikleri bir dönemde kutlanıyor.

Kapitalizme karşı savaş artık her yerde; dünyanın dört bir tarafında sürüyor. Latin Amerika halkları bütün kıtayı kasıp kavuran sosyalizm rüzgarını estiriyor. Kapitalizmin beşiği kabul edilen Avrupa'da; Avrupa'nın kalbi Fransa'da işçiler ve gençler omuz omuza ayaklanıyor. Ayaklanma rüzgarı yaşlı kıtanın her tarafında esiyor. Ortadoğu halkları emperyalizme ve gerici devletlere karşı demokrasi ve sosyalizm için ayaklanıyor; Irak halkları en güçlü emperyalist devletlere karşı ölümüne bir savaş yürütüyorlar. Afrika ve Asya'da emperyalizme ve kapitalizme karşı savaş yayılıyor.

Türkiye tekelci kapitalizmi bu gelişmelerin ortasında emperyalist-kapitalist sistemin zayıf halkası olarak devrimci durumun en olgun noktasına eriştiği, iç savaşın en yoğun noktaya doğru hızla ilerlediği bir zeminde duruyor. Kürt halkı ve ezilen sınıflar artık eskisi gibi yaşamaya devam etmeyeceklerini ayaklanmalarla bildiriyorlar. Burjuva sınıf ise düzenini korumak için ne tür caniliklere başvurmaktan çekinmeyeceğini savaş uçaklarını, tanklarını, özel kuvvetlerini ve sivil faşistlerini harekete geçirerek bildiriyor.

Ekonomik ve politik kriz toplumun bütün sınıflarını etkisi altına alarak derinleşiyor. Koşullar, kapitalizmi, burjuva egemenliği yıkararak demokrasi ve sosyalizme geçmek için; bütün iktidarı emeğin eline vermek için her zamankinden daha elverişli hale gelmiştir.

1 Mayıs 2006'ya işte bu koşullarda giriyoruz. Şimdi, 1 Mayıs'ı kapitalizme ve burjuva egemenliğe karşı gerçek bir savaş gününe çevirmenin zamanıdır. Şimdi "Bütün İktidar Emeğin Olacak!" şırlarıyla ileri atılmanın zamanıdır.

İŞÇİLER, KÜRT HALKI, GENÇLER!

Taksim 1 Mayıs Alanı bu savaşın simgesidir. Burjuvazi, 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayan işçilerin şahsında devrimin ve komünizmin kızıl hayaletini görüyor. Çünkü, işçilerin kanıyla sulanmış Taksim 1 Mayıs Alanı devrimdir, onurdur. Çünkü 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak; orada kutlamak devrimde ısrardır, komünizmde ısrardır.

Türk-İş, HAK-İş gibi gerici sendikalar ve DİSK yönetimi gibi burjuva uşakları ile onların peşinden ayrılmayan sosyal-reformist yasal partiler; onların kuyruğunda sürüklenen oportünist örgütler yıllardır sizi bu ısrardan vazgeçirmek için uğraşüyor; bunun için her türlü hile ve yalana başvurmaktan çekinmiyorlar. Sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin durumundan cesaret alan Türk-İş bu sene daha ileri giderek sizi on yıllar öncenesinin geri noktasına sürüklemeye çalıştı. Ona bu cesareti veren, sizi 1 Mayıs Taksim Alanı'ndan uzaklaştıran sosyal reformistlerden ve oportünistlerden başkası değildir.

Bütün ülkelerin işçi sınıfları, ezilen hakların emperyalizme ve kapitalizme karşı ayaklanırken Türk-İş sizi 1 Mayıs'ı "sembolik" kutlayarak evinizde oturmaya, yani sömürü ve kölelik koşullarına uysalca boyun eğmeye çağırma küstahlığını gösterdi. Sosyal-reformistlerin ve onların peşinden ayrılmayan oportünistlerin ise "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda olacağız" diyerek bu küstahlığa meydan okuyacak ne güçleri ne de cesaretle kalmıştır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist ise sizi bu küstahlığa meydan okuyarak 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Taksim Alanı'nda kutlamaya; 1 Mayıs'ı kapitalizme, emperyalizme ve burjuva sınıf egemenliğine karşı demokrasi ve komünizm savaşının yükseldiği bir güne çevirmeye çağırıyor.

**YAŞASIN PROLETARYANIN KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ,
ENTERNASYONAL DAYANIŞMA VE BİRLİK GÜNÜ 1 MAYIS!**

1 MAYIS ALANI TAKSİM'DİR!

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NA!

**TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK PARTİSİ/ LENİNİST
MERKEZ KOMİTESİ**

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu açıklamayı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz